

เรื่องเล่า
จากชุมชนหัตถกรรม

พลังสร้างสรรค์เด็กปฐมวัย

เรื่องเล่า
จากครุฑหัตจรรย
พลังสร้างสรรค์เด็กปฐมวัย

เรื่องเล่า จากครุฑหัตจรรย

พลังสร้างสรรค์เด็กปฐมวัย

จัดทำโดย

โครงการ

“มหัตจรรยสื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก”

ดูแลการจัดพิมพ์โดย

คณะทำงานบริหารจัดการและพัฒนาศักยภาพโครงการ
มหัตจรรยสื่อสร้างสรรค์ ฯ

สนับสนุนการจัดพิมพ์โดย

คำนำ

โครงการมหัตจรรยสื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเพื่อส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีสุขภาวะดีครบทุกด้านและเติบโตเป็นพลเมืองเด็กที่มีคุณสมบัติที่พึงประสงค์ ผ่านการจัดกระบวนการเรียนรู้ภายใต้ แนวคิด ๓ ดี (สื่อดีพื้นที่ดี ภูมิดี) โดยมีการถ่ายทอดความรู้ พัฒนาศักยภาพและสร้างแรงบันดาลใจให้ครูปฐมวัยมีความสามารถในการจัดกระบวนการเรียนรู้ และสร้างเสริมประสบการณ์แก่เด็กๆ พร้อมไปกับสร้างการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและชุมชนเพื่อร่วมพัฒนาให้ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเป็นพื้นที่การเรียนรู้ร่วมกันของเด็ก ๆ กับชุมชน

จากการดำเนินโครงการ พบว่า “ครู” คือความมหัตจรรยที่น่าทึ่ง ความเปลี่ยนแปลงของครูนำการเปลี่ยนแปลงมากมายสู่เด็ก ครอบครัว และชุมชน อีกทั้งยังเป็นข้อต่อเชื่อมโยงงานปฏิบัติการกับฝ่ายบริหารเข้าสู่กลไกการพัฒนาเด็กปฐมวัยในพื้นที่ได้อย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง

ในโอกาสที่จัดพิมพ์หนังสือ “เรื่องเล่าจากครุฑหัตจรรย : พลังสร้างสรรค์เด็กปฐมวัย” ที่เป็นการถ่ายทอดประสบการณ์จากการดำเนินโครงการฯ ของครูปฐมวัย(ส่วนหนึ่ง)สู่สาธารณะนี้ ขอขอบคุณ “ครู”ปฐมวัยทุกท่านที่ค้นพบความมหัตจรรยของตนเองและขับเคลื่อนงานออกมาอย่างไม่ย่อ

ท่ายที่สุด ขอขอบคุณต่อการสนับสนุนของสำนักส่งเสริมวิถีชีวิตสุขภาวะ (สำนัก 5) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ที่อำนวยความสะดวกให้เกิดความมหัตจรรยตลอดทั้งโครงการ

ขอ “ขอบคุณ” ทุกความที่ถ่ายทอด

ขอ “สวมกอดทุกคำ” จดจำได้

ขอ “พลังที่ดั่งลม” นำทางไป

ขอ “หัวใจมหัตจรรย” นั้นดำรง

ขอทุกภาคส่วนได้ร่วมเป็น “พลัง” สร้างสรรค์เด็กปฐมวัยต่อไปไม่รู้จบ

ทีมบริหารจัดการและพัฒนาศักยภาพ

โครงการมหัตจรรยสื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

สารบัญ

- เรื่องเล่ามหัศจรรย์ความเปลี่ยนแปลงในตัวเด็ก.....หน้า ๗
 ๑. น่องฝ้ายไม่กินผัก
 ๒. เล่นเพื่อชีวิต
 ๓. เวลากับโอกาส
 ๔. เปลี่ยนแปลงเปลี่ยนชีวิต
 ๕. ความทรمانที่ไม่อยากเจอ
 ๖. เม็ดขนุนที่ค่อยๆ เติบโต
 ๗. นิทานและผู้ช่วยครู
 ๘. สองขาที่ก้าวเดิน
 ๙. จุดเปลี่ยนของนักเลงพินน้ำนม
 ๑๐. ทุกก้าวที่แข็งแรงของหนู
 ๑๑. เม็ดทรายกับการก้าวเดิน
 ๑๒. ความแตกต่างแต่ไม่ใช่อุปสรรค
 ๑๓. เด็กน้อยผู้ใสซื่อ
 ๑๔. นิทานพลิกพฤติกรรม
 ๑๕. เปรี้ยวหวานจอมวิน
 ๑๖. พุดไม้เต็มปาก
 ๑๗. อยู่ไหนลูก
 ๑๘. เมื่อหนูรู้จักรอคอย หนูจะเติบโต
 ๑๙. มุมสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาการเด็กน้อย
 ๒๐. หนูทำได้
 ๒๑. อุ้มหนูหน่อย
 ๒๒. หนูอยากมาโรงเรียน
 ๒๓. มหัศจรรย์สนามเด็กเล่น BBL
 ๒๔. สองพี่น้อง ป.ปลา
 ๒๕. น่องไอคิว หนูน้อยเปลี่ยนสุข
 ๒๖. จากคราบน้ำตาสู่อยิ้ม
 ๒๗. เด็กชายดอนคนใหม่
 ๒๘. น่องแพ็ดผู้อ่อนแอ
 ๒๙. น่องปุ่นก้อ่านตัวน้อย

สารบัญ

- เรื่องเล่ามหัศจรรย์ความเปลี่ยนแปลงในตัวครู.....หน้า ๓๙
 ๓๐. อุปสรรคใดๆ ไม่เคยความสามารถของครูคนนี้
 ๓๑. จับมือ ไว้แล้วไปด้วยกันครอบครัวมหัศจรรย์
 ๓๒. น่องปุ่นก้อ่านตัวน้อย
 ๓๓. สื่อรักประสานใจ
 ๓๔. คำบอกเล่าของผู้เฒ่าสู่แรงบันดาลใจการทำงาน
 ๓๕. ครูจะสู้เพื่อหนูนะ
 ๓๖. ครอบครัวสื่อสร้างสรรค์
 ๓๗. เก่งเหมือนกันนะเรา
 ๓๘. ขยะพื้นซีฟ
 ๔๐. งานจะเปลี่ยนเพียงแค่ว่าความคิดเปลี่ยน
 ๔๑. ก้าวข้ามความกลัว
 ๔๒. จากก้อนหินเล็กๆ ก้อนหนึ่งที่ไม่มีใครสนใจ
 ๔๓. การเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ในใจเรา
 ๔๔. ความคาดหวังที่เป็นจริง
 ๔๕. จากร่างกายสู่ความภาคภูมิใจ
 ๔๖. ในที่สุดฉันก็ทำได้
- เรื่องเล่ามหัศจรรย์ความเปลี่ยนแปลงในตัวผู้ปกครอง.....หน้า ๕๗
 ๕๗. เปิดใจสายใยรัก
 ๕๘. แม่คือผู้ถ่ายทอดสติปัญญาให้ลูก
 ๕๙. ลูกดีสร้างได้ด้วยสองมือเรา
 ๕๐. นิทานสายใยรัก
 ๕๑. พลังรักครอบครัว
 ๕๒. สานสัมพันธ์พ่อลูก
- เรื่องเล่ามหัศจรรย์ความเปลี่ยนแปลงในตัวชุมชน.....หน้า ๖๕
 ๕๓. ตลาดธรรมชาติ
 ๕๔. ชุมชนเล็กๆ เพื่อเด็กน้อย
 ๕๕. กระบะชิงวิ่งนำล้อรถมาส่ง
- เรื่องเล่ามหัศจรรย์ความเปลี่ยนแปลงในตัวผู้บริหาร.....หน้า ๖๙
 ๕๖. ผู้บริหารกับความท้าทายบทใหม่
 ๕๗. บทพิสูจน์ความสำเร็จ

เรื่องเล่ามหัศจรรย์
ความเปลี่ยนแปลงในตัวเด็ก

น้องฝ้าย ไม่กินผัก

“ไม่เอา ไม่เอา น้องฝ้ายไม่กินผัก ผักมันขม ไม่น่ากินเลยคะคุณครู”

น้องฝ้ายเป็นเด็กที่ไม่ชอบกินผักทุกชนิด เมื่อถึงเวลารับประทานอาหารกลางวัน น้องฝ้ายจะตักผักวางไว้ข้างๆ จานและจะทานแต่ข้าวเปล่าเป็นประจำทุกวัน แม้คุณครูจะพูดหรือป้อนให้ยังไงน้องฝ้ายก็ไม่ยอมทาน จะพูดว่า “ไม่เอา ไม่เอา น้องฝ้ายไม่กินผัก ผักมันขม ไม่น่ากินเลยคะคุณครู”

แต่เมื่อทาง ศพด. อบต. น้ำพุตได้รับทุนจากโครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กจึงได้มีกิจกรรมปลูกผักสวนครัวขึ้น โดยจะให้เด็กได้มีส่วนร่วมตั้งแต่การปลูกและการดูแลรักษา รดน้ำ ใส่ปุ๋ย เด็กๆ ทุกคนรวมถึงน้องฝ้ายเฝ้าดูการเจริญเติบโตของผักทุกวันจนผักเจริญเติบโตเต็มที่ คุณครูและเด็กๆ รวมถึงน้องฝ้ายจึงช่วยกันเก็บผักมาประกอบอาหารกลางวัน โดยให้เด็กๆ และน้องฝ้ายมีส่วนร่วมทุกขั้นตอน เมื่อถึงเวลาพักรับประทานอาหารกลางวัน เมื่อนำผักมาตักวางตักใส่ใส่ เด็กๆ ทุกคนรวมถึงน้องฝ้ายรับประทานผักในจานหมดเกลี้ยงทุกคน เพราะก่อนที่คุณครูจะให้เด็กๆ และน้องฝ้ายรับประทานอาหารกลางวัน คุณครูบอกว่า ผักผักกาดกว้างตักใส่ไว้วันนี้เป็นผักที่เราปลูกเอง และช่วยกันรดน้ำใส่ปุ๋ยดูแลจนผักเจริญเติบโตเต็มที่ที่สามารถนำมาประกอบอาหารกลางวันให้เราทานได้เพราะฉะนั้นเด็กๆ ต้องทานให้หมดนะคะ เด็กๆ ทุกคนเห็นคุณค่าของผักที่ตนเองปลูกจึงรับประทานกันหมดทุกคนรวมถึงน้องฝ้าย

จากนั้นเป็นต้นมาน้องฝ้ายก็กลายเป็นเด็กที่ชอบรับประทานผักทุกชนิดและเมื่อทานหมดก็จะขอเพิ่ม

ตัวอย่างภาพเด็ก และแปลงผักจาก ศพด. อบต. น้ำพุต อ.แม่ฮอน

จิราภรณ์ แดงชู
ศพด.อบต.น้ำพุต จ.ตรัง
รุ่น 4 ปี 60

เล่นเพื่อชีวิต

“แม่ๆ !!! ช่วยพี่แก๊งค์ด้วย!!!” เป็นประโยคบอกเล่าจากแม่น้องแก๊งค์

และน้องออร์แกน

เรื่องมีอยู่ว่า...หลังจากที่ศูนย์เด็กจัดกิจกรรมวันแม่ขึ้นและวันนั้นคุณแม่ขอรับน้องทั้งสองคนกลับบ้านก่อนครึ่งวันเนื่องจากไม่มีใครว่างมารับในเวลาเลิกเรียนตามปกติ คุณแม่มาร่วมกิจกรรมด้วยจึงขอรับกลับเลย และเมื่อกลับไปถึงบ้านคุณแม่ก็เข้าไปทำงานในบ้าน ปล่อยลูกทั้งสองให้เล่นอยู่หน้าบ้านที่ติดคลองระบายน้ำ

แม่บอกว่า “นั่งทำงานอยู่ซักพักใหญ่ได้ยินเสียงน้องออร์แกนร้องไห้และร้องเรียกแม่!!! ช่วยพี่แก๊งค์ด้วยพี่แก๊งค์ตักน้ำ”

แม่รีบวิ่งมาเพื่อจะช่วยเหลือลูกชาย แต่ก็ไม่เห็นแล้ว... แม่จึงร้องถามว่า “แก๊งค์อยู่ไหน”

แม่ได้ยินเสียงร้องของแก๊งค์ขอความช่วยเหลืออยู่ที่คลอง พอมองหาตามเสียงก็เจอน้องเกาะท่อน้ำอยู่ แม่จึงรีบช่วยน้อง นำขึ้นมาแล้วปลอบขวัญน้อง เมื่อน้องหายตกใจ แม่ถามน้องว่า “ทำไมถึงตกน้ำได้” น้องตอบว่า “น้องทำลูกโป่งตกน้ำ แล้วน้องแก๊งค์ตามไปเก็บลูกโป่งให้น้องจึงตกน้ำ”

พอเปิดเรียนวันรุ่งขึ้น คุณแม่มาเล่าให้ครูฟังและขอบคุณครูที่ทำเครื่องเล่นสนามบาร์โหนให้น้องได้เล่น เพราะแม่บอกว่า “น้องบอกว่า หนูตกน้ำและโหนท่อน้ำเหมือนเวลาบาร์โหนที่โรงเรียน”

แล้วแม่ก็พาน้องมาเล่นบาร์โหนด้วยตนเองเพื่อฝึกความแข็งแรงของร่างกาย

แม่บอกว่า “น้องเล่นบาร์โหนนี้ดีจริงๆ ได้สร้างกล้ามเนื้อ ช่วยชีวิตตนเองได้ การเล่นมีประโยชน์ต่อชีวิตจริงๆ”

ภาพถ่ายจาก ศพด. ใน จ. เพชรบูรณ์

ภาพถ่ายจาก ศพด. ใน จ. เพชรบูรณ์

วิภาดา ศิริโชตธาดา
ศพด.พิทักษ์ จ.กทม
รุ่น 2 ปี 58

เวลา กับ โอกาส

บ่ายวันหนึ่งกลางเดือนสิงหาคม แม่ลูกคู่หนึ่งเดินเข้ามาหาข้าพเจ้าในห้องขณะที่ข้าพเจ้ากำลังร่างโครงการทัศนศิลป์สื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กวัดสระจันทร์ ข้าพเจ้าเงยหน้าตามเสียง ทักทายพร้อมกับรับไหว้และส่งยิ้มเลยไปให้เด็กชายที่มากับแม่ “ชื่ออะไรครับ” ข้าพเจ้ากล่าวทักทาย เด็กมีท่าทางเอียงอายจนผู้ปกครองต้องถามลูกซ้ำ ทำให้ข้าพเจ้ามองเห็นความผิดปกติก็คือ เด็กมีพัฒนาการทางภาษาที่ช้า “จะเอาลูกมาสมัครเรียนคะ” ผู้ปกครองแจ้งความประสงค์กับข้าพเจ้า

จากการสัมภาษณ์ทำให้ข้าพเจ้ามีความลึกลับใจหลายอย่าง อย่างแรก เด็กไม่ใช่คนในพื้นที่การให้บริการ คือ เด็กมาจากต่างจังหวัดมาอยู่บ้านเช่ากับพ่อแม่ อย่างที่สอง เด็กมาเข้าเรียนหลังจากที่ทาง ศพด. ได้ศรัยข้อมูลในระบบไปแล้ว ไม่สามารถรับบสนับสนุนใดๆ ได้เลย อย่างที่สาม เด็กมีพัฒนาการช้า การเข้ามารวมกลุ่มกับเพื่อนๆ จะทำให้เด็กๆ ทั้งห้องที่เรียนไปแล้วจะต้องรอ สามอย่างหลักๆ ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไปทำให้ข้าพเจ้าลึกลับใจที่จะรับน้องโอ๊ตเข้าเรียน

ข้าพเจ้าจึงแจ้งผู้ปกครองว่า “เดี๋ยวคุณครูจะแจ้งให้ทราบนะคะ ขอปรึกษาทางผู้บริหารก่อน” ซึ่งข้ออ้างนี้ข้าพเจ้าบอกตามตรงว่าเป็นข้ออ้างในการบ่า ยเบี่ยงที่จะไม่รับเด็กคนนี้เข้าเรียนด้วย ข้าพเจ้ามองเห็น ภาระข้างหน้าว่าจะหนักไหมที่จะรับเด็กคนนี้เข้ามา กว่าจะปรับตัวเข้ากับเพื่อนๆ ได้ ครูต้องมาเสียเวลากับ เด็กเพียงคนเดียว และภาระงานของครูอีกมากมาย ทว่า ในที่สุด คำว่า “ครู” คือ ผู้ให้โอกาสเล็กๆ กับเด็ก เพื่อรอคอยโอกาสใหญ่ๆ ในอนาคต ทำให้ข้าพเจ้ารับน้องโอ๊ตเข้าไปเรียนรวมกลุ่มกับเพื่อน

พื้นที่ทางกายที่ได้โอกาสจากโครงการทัศนศิลป์สื่อสร้างสรรค์ทำให้เด็กๆ รวมถึงน้องโอ๊ตได้มีพื้นที่ การเล่นความสนุกสนาน การพูดคุยกับเพื่อนๆ ทำให้น้องโอ๊ตมีพัฒนาการทางการพูดได้ดีขึ้นตามลำดับ กอปร ไปด้วยหนังสือนิทานที่ข้าพเจ้าได้รับจากโครงการ ข้าพเจ้าแนะนำกับผู้ปกครองให้ยืมกลับไปอ่านที่บ้านเพื่อ นื่องโอ๊ตจะได้ฝึกอ่าน แม่น้องโอ๊ตจะอ่านหนังสือไม่ได้ แต่น้องโอ๊ตก็อ่านจากภาพทำให้น้องโอ๊ตได้ฝึกการพูด ไปด้วย

ณ ปัจจุบันน้องโอ๊ตสามารถพูดเป็นประโยคได้ แม้จะไม่เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ก็ทำให้น้องโอ๊ต สามารถพูดกับคุณครูกับเพื่อนๆ ได้ ไม่เป็นตัวตกของเพื่อนอีกต่อไป

รัชนิย์ พระเมือง
ศพด.วัดสระจันทร์ จ.ขอนแก่น
รุ่น 3 ปี 59

เปลี่ยนแปลง...เปลี่ยนชีวิต

“คุณครูหมอบอกว่าน้องเมฆเป็นเด็กสมาธิสั้น”

คุณแม่ของน้องเมฆบอกกับคุณครูในตอนเย็นวันหนึ่ง คุณแม่บอกว่าพาน้องเมฆไปประเมินพัฒนาการ ที่โรงพยาบาล แล้วเจ้าหน้าที่สรุปว่าน้องเมฆเป็นเด็กสมาธิสั้น และเจ้าหน้าที่จะให้ทานยา คุณครูถึงกับอึ้งไป เลยกับคำบอกเล่านี้ เพราะขณะที่อยู่ในศูนย์ฯ น้องเมฆเป็นเด็กที่เรียนรู้เร็ว ความจำดีมาก ชอบเล่นนิทานที่แต่ง เองให้เพื่อนๆ และคุณครูฟัง เวลาทำกิจกรรมจะสนใจทำงานสำเร็จและมีพัฒนาการทางกายที่ดีมาก โดยเฉพาะ ศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ที่ชอบ เรียนรู้จากมุมมองสัตว์ในห้องเรียน

คุณครูเลยบอกคุณแม่ว่า คุณครูจะถ่ายคลิปวิดีโอตอนที่น้องเมฆทำกิจกรรมกับเพื่อนทุกกิจกรรมทุกวัน ตอนอยู่ที่ศูนย์ฯ แล้วให้แม่เอาไปเปิดให้เจ้าหน้าที่ดูว่าน้องไม่ได้เป็นเด็กสมาธิสั้น น้องแค่ไม่ชอบคนแปลก หน้าที่น้องไม่รู้จักมาสั่งให้ทำอะไร น้องก็เลยไม่สนใจทำตาม ลูกวิ่งไปเล่นที่อื่นก็แค่นั้น แล้วคุณครูก็จัดกิจกรรม ต่างๆ โดยใช้สื่อที่สร้างขึ้น แล้วถ่ายคลิปวิดีโอส่งให้คุณแม่น้องเมฆ

หลังจากที่คุณแม่เอาวิดีโอไปให้เจ้าหน้าที่ดูพฤติกรรมของน้องเมฆขณะที่อยู่ในศูนย์ฯ วันหนึ่งคุณ แม่ก็มาบอกคุณครูว่า น้องเมฆไม่ต้องทานยาแล้ว เพราะน้องไม่ได้เป็นอย่างที่เขาคิดในตอนแรก

นภัสรพี ดิส
ศพด.บ้านหนองหงษ์ จ.เพชรบุรี
รุ่น 3 ปี 59

ความทรमान...ที่ไม่อยากเจอ

...กรี๊ด...กรี๊ด...กรี๊ด....

เสียงกรี๊ดร้องที่แผ่ไปด้วยความทรमानของน้องอุ๊อ๊ิบ เด็กหญิงวัยสองขวบกว่าทำให้ฉันตกใจและหยุดกิจกรรมที่กำลังทำอยู่ทั้งหมดแล้วหันไปตามเสียงกรี๊ดร้องนั้นทันที สิ่งที่ฉันเห็นในสายตาคือภาพของเด็กหญิงวัยสองขวบใบหน้าเปรี๊ยะไปด้วยน้ำตาส่งเสียงสะอึกสะอื้นตัวสั่นเทาอยู่ในอ้อมกอดของครูบังอร ซึ่งเป็นครูประจำชั้นอีกคน

ฉันจึงถามครูผู้ช่วยตามสัญชาตญาณว่า “เกิดอะไรขึ้น ?” ครูบังอรเอ่ยออกมาด้วยเสียงสั่นเทาว่า “สงสัยน้องอุ๊อ๊ิบจะปวดท้องอี เพราะน้องอุ๊อ๊ิบจะชอบอั้นอีเมื่อปวดท้อง ผู้ปกครองน้องอุ๊อ๊ิบเคยบอกว่าน้องเคยนั่งกระโถนอี แต่เมื่ออีออกมาอีเลือกปะปนมาด้วย อีเป็นก้อนแข็ง จึงทำให้น้องรู้สึกเจ็บปวดเวลาจะอี ผู้ปกครองคิดว่าน้องอุ๊อ๊ิบน่าจะฝังใจจากความเจ็บปวดเวลาจะอี น้องจึงมีนิสัยอั้นอีอย่างที่เราเห็น”

ฉันจึงปรึกษากับครูบังอรว่า เราจะต้องพูดคุยกับผู้ปกครองน้องอุ๊อ๊ิบในเรื่องพฤติกรรมการบริโภคและสุขนิสัยที่ถูกต้อง ประกอบกับการที่ ศพด. ของเราได้ดำเนินงานโครงการฯ ของ สสส. อยู่ เราน่าจะแก้ปัญหานี้ได้

เมื่อปรึกษากับครูบังอรเสร็จ เราจึงดำเนินการปลูกฝังและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกินของน้องอุ๊อ๊ิบผ่านกิจกรรมต่างๆ อาทิ การปลูกผัก การดูแลตนเอง และการประกอบอาหาร โดยในระหว่างรอผักเจริญเติบโตนั้น ครูได้แนะนำให้ผู้ปกครองหาผลไม้ที่มีไฟเบอร์มากๆ ให้น้องอุ๊อ๊ิบได้ทาน การปรับพฤติกรรมยังคงดำเนินไปอย่างต่อเนื่องเพราะบางครั้งน้องอุ๊อ๊ิบจะไม่ยอมทานสิ่งที่ครูและผู้ปกครองจัดให้ ในระยะหลังมานี้เสียงกรี๊ดร้องที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดเริ่มลดน้อยลง สีหน้าของเด็กที่เคยเปี่ยมไปด้วยความทรमानก็น้อยลงไปด้วยเช่นกัน

ทุกวันนี้น้องอุ๊อ๊ิบมีพฤติกรรมการกินที่ถูกสุขลักษณะจากความร่วมมือที่ดีของผู้ปกครอง เมื่อต้องย้ายไปเรียนต่อที่โรงเรียนราชานุบาลก็สามารถช่วยเหลือตัวเองได้พอสมควร และที่สำคัญน้องอุ๊อ๊ิบไม่ได้กรี๊ดร้องจากความทรमानในการอั้นอีอีกเลย

จันทร์จิรา มหาวัตร
ศพด.ตำบลน้ำเกียน จ.น่าน
รุ่น 2 ปี 58

เมล็ดขนุน ที่ค่อยๆ เติบโต

เมื่อเราจะปลูกต้นไม้อะไรสักอย่าง เราจะต้องหวังว่าต้นไม้จะมีประโยชน์ต่อครอบครัว ชุมชน และสังคมประเทศ เพื่อให้มีความเจริญก้าวหน้าและการพัฒนาอย่างมั่นคงและยั่งยืนต่อไป เด็กตัวเล็กๆที่อยู่ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กที่คุณครูทุกคนปลูกปั้นให้เป็นคนที่มีความรู้ มีความดี มีความสุข สามารถส่งต่อให้อยู่ในสังคมอย่างภาคภูมิใจ

ณ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กแห่งหนึ่งในตำบลภูเขาทอง อำเภอหนองพอก จังหวัดร้อยเอ็ด ศูนย์แห่งนี้อยู่ไกลจากตัวอำเภอประมาณ ๑๕ กิโลเมตร ใช้ศาลาวัดเพื่อเป็นอาคารเรียน มีนักเรียน ๑๐ คน คุณครู ๓ คน มีแต่ครูผู้หญิงทั้งหมด ในวันที่จำนวนนักเรียนมีน้อยมาก งบประมาณที่ส่งมายังศูนย์เด็กเล็กแห่งนี้ก็มีน้อยมากเช่นเดียวกัน การที่คุณครูต้องหาสื่อการเรียนการสอนมาเพิ่มเติมให้กับเด็กนั้นยากลำบากมากเหลือเกิน วันหนึ่งคุณครูทันใจบอกว่านักเรียนคะ วันนี้มีข่าวดีจะมาบอกนักเรียนว่า คุณครูได้รับทุนสนับสนุนจากโครงการก่อสร้างสรรคในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กจำนวน ๖๓,๐๐๐ บาท มาจัดทำสื่อที่ดีให้มีหลากหลายมากขึ้น นักเรียนจะได้มีของเล่นและของใช้ที่เป็นวัตถุดิบจากของในชุมชนของเราเอง คุณครูก็จะให้คุณพ่อคุณแม่มาช่วยคุณครูด้วยนะคะ นักเรียนต่างยิ้มและดีใจมากกว่าจะต้องมีอุปกรณ์มีเครื่องตีที่หลากหลายนะคะ

เย็นวันนั้นเด็กชายกันยได้บอกคุณพ่อและคุณแม่ว่าจะได้มีของเล่นเยอะแยะที่ศูนย์เด็กเล็ก วันต่อมาผู้ปกครองได้มาสอบถามคุณครู ครูจึงเริ่มประชุมผู้ปกครองวางแผนกระบวนการทำโครงการ น้องกันยตั้งหน้าตั้งตาที่จะรอของเล่นใหม่จากคุณครูและผู้ปกครอง ตอนยังไม่เริ่มโครงการน้องกันยไม่อยากมาโรงเรียน ไม่ยอมกินข้าว แต่หลังจากเริ่มดำเนินโครงการไปได้ ๖ เดือน น้องกันยชวนคุณแม่มาโรงเรียนเองทุกวัน ตื่นเช้าอาบน้ำ แต่งตัว กินข้าว ให้คุณแม่มาส่งทุกๆ เช้า จากเริ่มเทอมแรกมีนักเรียน ๑๐ คนเริ่มเข้าเทอมสองมีเพิ่มขึ้น ๒๐ คน น้องกันยมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปทางที่ดีขึ้น ไม่ร้องไห้ ยอมกินข้าวที่คุณครูเตรียมให้ อยากมาโรงเรียนเข้ากับทุกคนในศูนย์และครอบครัวน้องกันยได้ดี

การที่เด็กตัวเล็กๆ คนหนึ่งค่อยๆ เริ่มยอมรับสิ่งต่างๆ ที่ครูหยิบยื่นให้ ไม่ว่าจะของเล่น ของกินของใช้ก็เปรียบเหมือนกับเมล็ดขนุนที่ยังไม่งอกออกมาจากเมล็ดค่อยๆ เติบโตไปเรื่อยๆ การได้รับสนับสนุนจากผู้ใหญ่ใจดี สสส. ทำให้คุณครู มีแรงผลักดันในการสร้างเสริมสื่อที่ดี และทำให้เด็กน้อยมีพัฒนาการ มีความพร้อมทางด้านร่างกายอารมณ์สังคมและสติปัญญาเหมือนกับเมล็ดขนุนที่เจริญงอกงามเป็นต้นไม้ต่อไป

วัชรภรณ์ สุนะศรี
ศพด.วัดแสงอรุณ จ.ร้อยเอ็ด
รุ่น 3 ปี 59

ส่งสู่เรือจ้าง

ศูนย์เด็กเล็กในอำเภอเมืองที่มีการเปลี่ยนแปลงหลายยุคหลายสมัย จากศูนย์วัดเป็นศูนย์หมู่บ้าน จากศูนย์หมู่บ้านเป็นศูนย์พัฒนาชุมชน จากศูนย์พัฒนาชุมชนมาสู่ศูนย์เทศบาล การพบปะเด็กๆ และผู้ปกครองมากมายหลายรูปแบบเกิดการพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ เข้ากับสภาพสังคม

สังคมปัจจุบันผู้ปกครองต้องพึ่งพิงศูนย์เด็กและหวังเป็นที่พึ่ง จึงนำลูกมาฝากไว้ที่ศูนย์เด็ก เมื่อเปิดเทอมใหม่มีผู้ปกครองเด็กชายคนชื่อนี้ อายุ ๒ ปี ๘ เดือนพาลูกมาที่ศูนย์ฯ พร้อมกับบอกว่า “คุณครูๆ ผมเอาลูกมาให้ครู ฝากหน่อยนะครับ ผมย้ายมาอยู่หมู่บ้านนี้ครับ มีสามคนพ่อแม่ลูก”

เช้าวันแรก เด็กชายคนชื่อนี้ร้องไห้แบบไม่มีเหตุผล นึกอยากร้องก็ร้องแบบดังสุด ๆ ทั้งที่ไม่มีใครแกล้ง คุณครูเข้ามาพูดหลอกล่อและหาหลากหลายวิธีการเพื่อให้เด็กหยุดร้องจึงพาไปเล่นบริเวณรอบๆ ศูนย์ มีที่กรอกน้ำ มีมุมบ้าน มุมมุขตลอด เด็กเดินตาม เล่นแบบกลัวๆ หยุต ๆ และร้องไห้อยู่แบบเบาๆ ในทุกๆ วัน เด็กจะร้องทุกๆ ครั้งที่มาศูนย์โดยไม่มีเหตุผล

ในช่วงสัปดาห์แรกครูนึกเอาไว้ว่าจะหยุดเอง แต่เด็กมีนิสัยเอาแต่ใจตนเอง วันไหนไม่ได้ตั้งใจจะร้องดังมาก วันไหนถูกใจก็จะไม่ร้อง และไม่เคยสวัสดีคุณครู คุณครูจึงฝึกจับมีน้องไหว้และรับไหว้ให้ดู ทำแบบนี้ทุกๆ วัน และทำป้ายรูปการสอนมารยาทการเข้าสังคมให้ดูและทำตาม

เช้าวันหนึ่งเมื่อน้องเรียนได้เข้าสัปดาห์ที่สี่ คุณครูรับน้องตอนเช้าพร้อมทั้งกล่าวรับไว้ “สวัสดีครับ” น้องไหว้เท่าขีดติดกัน ก้มศีรษะได้อย่างสวยงามในวัยสองขวบแปดเดือน และทุกๆ วันเมื่อมาศูนย์น้องจะรีบลงรถและก้มสวัสดีอย่างสวยงาม นับเป็นภาพที่เห็นแล้วน่าปลื้มใจมากสำหรับครูคนนี้

๑๔

ชุติกาญจน์ จุลวงษ์
ศพด.วัดร่องอ้อ จ.เชียงใหม่
รุ่น 4 ปี 60

นิทาน และ ผู้ช่วยครู

ใกล้ถึงเวลาแม่จะมารับลูกๆ กลับบ้านแล้ว เด็กๆ รู้หน้าที่รีบวิ่งไปหยิบหนังสือนิทานเล่มใหญ่มาอย่างรีบเร่งจากชั้นวางหนังสือภายในห้องนิทาน เด็กหญิงผมเปียสองข้างนำหนังสือไปให้คุณครู “ครูขาหนูจะอ่านนิทานแล้วค่ะ จะไปเล่าให้ยายฟังอีกคืนนี้”

น้องซิน หรือเด็กหญิงวิศรา ทับชัยยุทธ อายุสามขวบสิบเอ็ดเดือนพูดขึ้นพร้อมบอกเพื่อนๆ ว่า “ใครอยากฟังนิทานนั่งลงเรียบร้อยแล้วไม่ส่งเสียงดังนะเด็กๆ” เด็กหญิงพูดขึ้นพร้อมแสดงบทบาทสมมติเป็นคุณครู ซึ่งเป็นภาพเหตุการณ์ทุกวันก่อนกลับบ้าน

หลังสวดมนต์ไหว้พระเสร็จแล้ว เด็กๆ จะมานั่งรอผู้ปกครองพร้อมกันโดยมีนิทานเป็นเครื่องมือช่วยให้เด็กๆ อยู่ในความสงบ พร้อมกับมีเด็กหนึ่งคนมาทำหน้าที่ผู้ช่วยครูในแต่ละวันเพื่อช่วยถือหนังสือนิทานเล่มใหญ่ และเล่าให้เพื่อนๆ ฟังแล้วอ่านไปพร้อมๆ กัน โดยดูจากภาพแล้วอ่านออกเสียงตามคุณครูที่ละวรรคด้วยเสียงดังๆ ตามประสาเด็กๆ ที่มีความพยายามจะเล่านิทานให้ได้ และสนุกกับเพื่อนๆ อย่างภาคภูมิใจในตนเอง

นี่คือผลของกิจกรรมจากความมหัสจรรย์ของสื่อนิทานสร้างสรรค์ที่ครูนำมากระตุ้นและพัฒนาด้านสติปัญญา อารมณ์จิตใจ สังคม ให้กับเด็กอย่างลึกซึ้งภายในจิตใจอันบริสุทธิ์ของเด็กๆ ปฐมวัยที่ได้รับจากการจุดประกายของการจัดโครงการนิทานสื่อสร้างสรรค์ช่วยปลูกฝังเด็กให้รักการอ่านมากขึ้น โดยครูเป็นเพียงผู้ช่วยสร้างให้เด็กมีความมั่นใจในตนเอง มองเห็นคุณค่าของตัวเอง ได้รับคุณธรรมที่ดี ๆ จากนิทาน

๑๕

สุวิภา แก้วจันทร์
ศพด. บ้านโนนยาง จ.พัทลุง
รุ่น 2 ปี 58

สองขาที่ก้าวเดิน

“นายบิว...มานี่!” เสียงครูเบิ่งเรียกนายบิวซึ่งมีสีหน้าทั้งกังวลและมีความกลัวที่จะขึ้นเดินบนแท่นไม้ยาวที่ยกสูงจากพื้นเล็กน้อย ซึ่งเพื่อนๆ คนอื่นๆ เดินผ่านไปหมดแล้ว แต่นายบิวยังนั่งอยู่ที่เดิม นายบิวเดินขึ้นแท่นไม้และเดินไปอย่างช้าๆ พร้อมกับทำอีกข้างเหยียบพื้นหญ้าจนสุดทาง เสียงเพื่อนๆ หัวเราะ ฮ่า..ฮ่า..ฮ่า... นายบิวทำไม่ได้ นายบิวก้มหน้ารู้สึกอาย แต่กลับไปนั่งที่เดิม ในขณะที่ครูตอยมองและคิดอยู่ในใจว่า “จะต้องทำอะไรสักอย่าง”

พักเที่ยง...ขณะที่เด็กๆ กินข้าว ครูตอยเดินไปหานายบิวและกระซิบบอกว่า “วันนี้เธอรีบกินข้าวนะ เดี่ยวเราไปเล่นด้วยกัน” นายบิวรู้สึกแปลกใจและรีบกินข้าวเสร็จก็วิ่งไปหาครูตอยที่สนามเด็กเล่น “ครูครับ...” นายบิวมองหน้าครูตอยด้วยคำถามว่า ครูตอยจะเล่นอะไรกับเขา ครูตอยยิ้มและชวนนายบิวมาขึ้นแท่นไม้ แต่นายบิวปฏิเสธ ครูตอยยิ้มให้และพูดกับนายบิวว่า “ไม่ต้องกลัวครับ...เดี๋ยวครูช่วยจับมือ” นายบิวเดินบนแท่นไม้จนสุดทางโดยมีครูตอยจับมือ “เธอเก่งมาก ครูตอยชม” เดี่ยวเราเดินอีกรอบนะ นายบิวเดินอยู่หลายรอบจนครูตอยเริ่มปล่อยมือ แต่ยังไม่ยอมให้กำลังใจอยู่ห่างๆ เขาทั้งสองทำอย่างนี้อยู่หลายวัน

จนวันหนึ่งครูตอยยืนดูเด็กๆ ที่สนามเด็กเล่น และได้เลื้อยไปเห็นนายบิวเดินบนแท่นไม้กับเพื่อนๆ อย่างสนุกสนานและเปี่ยมด้วยรอยยิ้ม ครูตอยรู้สึกดีใจที่ได้เห็นนายบิวมีพัฒนาการที่ดีขึ้นและสามารถเล่นบนแท่นไม้กับเพื่อนๆ อย่างมีความสุข ...รอยยิ้มที่สดใสบนนั้นยังตราตรึงในใจครูคนนี้อย่างตลอดไป

ตัวอย่างภาพเด็กๆ กำลังเล่นล้อยางเพื่อฝึกการทรงตัว จาก ศพด. อบต. หนองแรด จ.เชียงราย

มัตติกา ทิพย์ชู
ศพด.ตำบลเหล่ายาว จ.เชียงราย
รุ่น 3 ปี 59

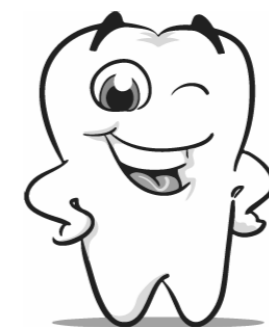
จุดเปลี่ยนของนักเลงฟันน้ำนม

“อ๊วย! คุณครูคะ เขากัดหนู ฮือ..ฮือ...” เสียงร้องปนสะอื้นของเด็กผู้หญิงตัวเล็กตั้งมาจากมุมห้อง ทันทีที่ครูได้ยินเสียงร้องจึงหันไปมอง พบเด็กชายตัวน้อยยืนตาแป๋วอยู่ที่มุมห้องแบบงงๆ กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“ปังปัง” เป็นชื่อของเด็กชายตัวน้อยฟันขาวสวย ชอบแปรงฟันและอ่านหนังสือนิทานเป็นชีวิตจิตใจ จนเป็นที่รักของคุณครู เพราะเป็นคนช่างพูด ชอบตอบคำถาม ฉลาดคิด และช่วยเหลือตนเองได้ดีตามอายุ แต่หนูน้อยแสนน่ารักกลับขบกัดเพื่อนทุกครั้งที่มีโอกาส ไม่เลือกเด็กชายหรือเด็กหญิง หรือส่วนใดๆ ของร่างกายเพื่อน

จนกระทั่งวันหนึ่ง.... “เด็กๆ ค่ะ วันนี้คุณครูมีหนังสือใหม่แสนสนุกมาอ่านให้ฟังค่ะ” เสียงคุณครูกระตุ้นให้เด็กหันมามองเป็นตาเดียว โดยเฉพาะปังปังที่อยากรู้จักหนังสือใหม่เรื่อง “ฟันไม่ได้มีไว้กัด” หลังจากที่คุณครูเล่าจบ ปังปังของก็พูดขึ้นว่า “คุณครูครับ ฟันปังปังไม่ได้มีไว้กัดครับ ฟันมีไว้ยิ้ม เอ้า..ยิ้ม” คุณครูจึงบอกว่า “ถูกต้องแล้วครับ ฟันมีไว้ยิ้ม แต่ถ้าอยากยิ้มสวยๆ ปังปังต้องหมั่นแปรงฟันให้ขาวสวยนะครับ และไม่กัดเพื่อนด้วยเพราะเนื้อของเพื่อนจะหายไปติดฟันของปังปัง ฟันของปังปังจะดำ” ปังปังฟังแล้วรีบรับปากคุณครูด้วยเสียงอันดังว่า “ครับ...”

หลังจากน้องปังปังได้เรียนรู้และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกัดเพื่อนจากการได้ฟังนิทานเรื่อง “ฟันไม่ได้มีไว้กัด” ทำให้น้องปังปังรู้จักรักษาฟันของตนเองและไม่กัดเพื่อน น้องปังปังจึงเป็นที่รักของเพื่อนๆ ทุกคนตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ฉัญญกมล สุนทร
ศพด.วัดผาลาด จ.พะเยา
รุ่น 2 ปี 58

ทุกก้าว...ที่แข็งแกร่งของหนู

“เฮ้ๆ คุณครูขาหนูทำได้แล้ว”

เป็นคำพูดของหนูน้อยแก้มใส ตัวกลม ตาโต ขาวอวบที่เปล่งเสียงออกมาด้วยความปิติดีใจ มีแววตาที่บ่งบอกถึงความภาคภูมิใจของตนเอง

ในเช้าวันที่สดใสของการเปิดเรียน คุณแม่อุ้มหนูน้อยมาส่งที่หน้าประตูโรงเรียนทุกวันด้วยความรักทะนุถนอม คุณครูรับเด็กมาจากอ้อมกอดอันอบอุ่น จากนั้นคุณครูจึงให้เด็กๆ เล่นกิจกรรมกลางแจ้ง เด็กๆ ทุกคนเล่นอย่างสนุกสนาน แต่มีหนูน้อยคนหนึ่งไม่ยอมเล่น ได้แต่ยืนจับและแอบมองดูเพื่อนๆ เล่น พอคุณครูจับมือพาเล่นก็ไม่ยอมเล่น ตัวสั่นร้องไห้ คุณครูเลยให้กลานบนกระดานไม้แผ่นเดียว โดยมีคุณครูคอยจับมือจากนั้นค่อยๆ ปล่อยมือให้หนูน้อยเดินบนกระดานด้วยตนเอง โดยยังมีอาการหวาดกลัวอยู่

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป หนูน้อยสามารถเดินบนกระดานไม้ได้ ขาไม่สั่น ไม่หวาดกลัว มีสีหน้ายิ้ม มีสายตาที่มีความปิติยินดี หัวใจพองโต แต่ที่ประทับใจคือคุณครูสามารถทำให้หนูน้อยก้าวเดิน มีกล้ามเนื้อมัดใหญ่ที่แข็งแรง ณ วันนี้หนูทำได้แล้วมีความภาคภูมิใจ ด้วยคำพูด “เฮ้ๆ คุณครูขาหนูทำได้แล้ว”

๑๘

เม็ดทรายกับการก้าวเดิน

ณ โรงเรียนของเรา...

วันนี้มีผู้ปกครองพาเด็กมาสมัครเรียน แม่อุ้มน้องเข้ามาหาครู เมื่อครูเห็นน้องใกล้ก็มองหน้ากันแล้วนิ่งไป แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธที่จะไม่รับน้องเข้าเรียน น้องชื่อ “เบน” อายุ ๔ ปี แต่พัฒนาการด้านร่างกายเท่ากับเด็กอายุ ๒ ปี แขนขาลีบ เดินได้นิดหน่อยก็ล้มและตัวน้องก็กลัวที่จะเดิน กลัวหกล้มแล้วเจ็บ ตอนช่วงแรกๆ ครูก็ไม่ให้น้องรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ เพราะกลัวน้องได้รับบาดเจ็บ ทางบ้านน้องบอกไว้ว่า น้องไม่เคยไปเล่นกับเด็กคนอื่นๆ จะเล่นคนเดียวที่บ้านมียายคอยดูแล อุ้มตลอดไม่ให้น้องเดิน กลัวหกล้ม

แต่ครูได้ปรึกษากันแล้วว่าจะต้องให้น้องได้ฝึกช่วยเหลือตนเองและยอมเดินเอง จึงให้น้องกับเพื่อนเดินในบ่อทราย โดยเริ่มจากกลุ่มเล็กๆ สองสามคน เพราะในบ่อทรายเวลาล้มจะได้ไม่เจ็บ แรกๆ น้องเบนไม่ยอมเดิน ครูจึงเข้าไปจับมือ จากนั้นก็ให้เพื่อนๆ จับมือเดิน ใช้เวลาเกือบหนึ่งเดือน น้องเบนเดินเองได้คล่องขึ้น คนในครอบครัวเห็นพัฒนาการที่ดีขึ้นของน้องจึงร่วมมือกับทางโรงเรียนฝึกจนน้องเดิน วิ่ง และช่วยเหลือตัวเองได้บ้างทำให้คุณครูภูมิใจมาก

“ขอบคุณเม็ดทรายในบ่อทรายโครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กที่ทำให้น้องเบนก้าวเดินได้อย่างแข็งแรงพร้อมกับรอยยิ้ม”

๑๙

ลำพรวน บุญมีรักษ์

ศพด. บ้านป่าไม้เนินสอ จ.อุตรดิตถ์

รุ่น 2 ปี 58

นางสาลินา ไชโพธิ์

ศพด. บ้านหนองแสะ จ.เชียงใหม่

รุ่น 1 ปี 57

ถึงแตกต่างแต่ไม่ใช่อุปสรรค

“จะรับเด็กคนนี้ดีไหม?”

คำถามนี้เกิดขึ้นในใจในวันที่เด็กหญิงตัวขาว มีหน้าตาและบุคลิกแตกต่างจากเด็กคนอื่นเข้ามาในโรงเรียน เพราะเธอเป็นดาวนซ์ซินโดรมหรือเด็กพิเศษ

น้องพิมพ์เป็นชื่อเล่นของเด็กน้อยคนนี้ เวลามาโรงเรียนน้องจะไม่พูด ไม่ตอบโต้ ไม่เล่นกับเด็กคนอื่นหรือเล่นของเล่นอะไรเลย จนมีผู้ใหญ่บางคนถามว่ารับเด็กคนนี้มาทำไม ฉันทันและเพื่อนครูในศูนย์จึงช่วยกันคิดแก้ปัญหาให้น้องพิมพ์ เพื่อไม่ให้คนภายนอกมองว่าน้องพิมพ์เป็นภาระกับทางโรงเรียน

หลังจากได้ทุนโครงการมหัศจรรย์ฯ ครูในศูนย์จึงพยายามพาน้องพิมพ์เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ อาทิ โครงการส่งเสริมการอ่าน ครูพยายามอ่านหนังสือให้น้องฟัง แม้ว่าตอนแรกน้องอาจไม่เข้าใจ ฟังบ้างไม่ฟังบ้าง นอกจากนี้ยังให้ทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับเพื่อนๆ อาทิ พาไปเล่นในพื้นที่สร้างสรรค์ที่ได้รับทุนจากโครงการนี้

หลังจากผ่านไปสักระยะหนึ่ง น้องพิมพ์คนที่ไม่ยอมคุย ไม่ยอมเล่นกับใครกลับเป็นคนที่เดินไปเปิดหนังสือนิทานด้วยตนเองถึงจะยังอ่านไม่ได้ก็ตามที และจากคนที่ไม่เคยเล่นกับเพื่อนก็สามารถเข้ากลุ่มเพื่อทำกิจกรรมเรียนรู้กับเพื่อนได้ รวมทั้งสามารถทำตามคำสั่งที่ครูบอกได้เช่นกัน

ความแตกต่างของน้องพิมพ์จึงไม่ใช่อุปสรรคที่เด็กคนหนึ่งจะเติบโตไปข้างหน้าพร้อมกับเด็กคนอื่น ๆ ทั่วไป

เบญจมาศ ไบบอกบุญ
ศพด. วัดสันตน์ม่วงเหนือ จ.เชียงใหม่
รุ่น 4 ปี 60

เด็กน้อยผู้ใส่ชื่อ

เช้าวันหนึ่งอากาศสดใส...

เด็กชายคนหนึ่งเดินมาที่ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กพร้อมกับยาย ณ เวลานั้นเด็กชายมีผิวพรรณสดใสขาวสะอาด มองดูอายุแล้วน่าจะประมาณหนึ่งขวบ หลังจากพูดคุยกับยายและลองทักทายเด็ก แต่เด็กไม่ตอบ จึงทราบความจริงว่า เด็กชายคนนี้อายุสองขวบ แต่มีพัฒนาการช้าทั้งด้านร่างกาย ด้านภาษา – การพูดซ้ำ

นอกจากนี้ยายของเด็กยังเล่าว่าเด็กชายมีพี่สาวอีกหนึ่งคนและพี่สาวก็มีพัฒนาการช้าเหมือนกัน คุณครูเลยหาแนวทางช่วยแก้ปัญหาเด็กชายคนนั้น หลังจากได้งบประมาณจาก สสส. สนับสนุนหนังสือนิทาน คุณครูจึงผลิตสื่อป้อปอัฟต่างๆ เช่น คำคล้องจอง คำศัพท์ง่ายๆ ที่เหมาะสมกับวัยเด็กชายคนนี้ และคุณครูก็ได้ใช้หนังสือนิทานและสื่อต่างๆ ที่ผลิต นำมาใช้สอนบูรณาการให้กับเด็กชายคนนี้พร้อมกับเพื่อนๆ และแนะนำให้คุณยายยืมสื่อหนังสือนิทานกลับไปบ้านเพื่อใช้สอนหลานได้

ปัจจุบันเด็กชายคนนี้เริ่มพูดคุย ทักทาย ยิ้มแย้มแจ่มใส เล่นกับเพื่อนๆ ได้อย่างสนุกสนาน ถึงแม้ว่าเด็กชายคนนี้จะเด็กพิเศษแต่เราสามารถนำหนังสือนิทานและสื่อการเรียนการสอนที่ทำขึ้นมาใช้ให้เด็กคนนี้เริ่มมีพัฒนาการที่ดีขึ้น เริ่มสื่อสารได้ตามวัยของเขา ทำให้เขามีความสุขที่ได้มาอยู่ร่วมกับเพื่อนๆ

หวังว่าสุดท้ายนี้เด็กชายคนนี้จะเติบโตขึ้นไปจะใช้ชีวิตร่วมกับชุมชนได้อย่างมีความสุข แค่นี้ก็สุขใจ

พัชริน ไทญวงค์
ศพด. บ้านกาดถี จ.พะเยา
รุ่น 2 ปี 58

นิทาน *พลิก* พฤติกรรม

น้องนนท์เป็นเด็กไม่นิ่ง ไม่ชอบทานผักทุกชนิด ทำให้คุณแม่และครูต้องคอยหาวิธีการหลายอย่างเพื่อให้้องนนท์มีสมาธิและทานผักได้บ้าง ครูจึงทำโครงการส่งเสริมรักการอ่านด้วยนิทาน ทำให้น้องนนท์หันมาชอบฟังอยู่นิ่งและชอบรับประทานผัก

เช้าวันจันทร์อากาศสดใสคุณแม่และน้องนนท์มีใบหน้ายิ้มแย้มเดินมาสู่วิสิตคุณครูมียื่นหนังสือนิทานให้ครูพร้อมพูดว่า ขอขอบคุณครูที่มีโครงการดีๆ แบบนี้ขึ้นในโรงเรียนเพราะคุณแม่มีโอกาสได้เล่านิทานให้น้องนนท์ฟังในช่วงวันหยุด นิทานหลายเล่มช่วยให้น้องนนท์อยากฟัง อยากอ่าน น้องนนท์จะนั่งฟังนิทานที่คุณแม่เล่าอย่างตั้งใจและมีส่วนร่วมขณะที่คุณแม่เล่าเนื้อหาของนิทาน

คุณแม่เล่านิทานเรื่อง “มะเขือเทศของแม่มดจิ๋ว” ซึ่งเนื้อหาของนิทานจะมีผักและผลไม้ที่น้องนนท์ไม่ชอบทานอยู่ด้วยจึงทำให้น้องนนท์อยากชิมรสชาติของผักผลไม้ต่างๆ ในนิทานที่คุณแม่เล่า คุณแม่และน้องนนท์เลยพากันทำสลัดผักทานทำให้ท่าทีของน้องนนท์เปลี่ยนไป

ทุกเช้าวันจันทร์น้องนนท์จะขออนุญาตคุณครูเข้าไปอยู่ที่มุมหนังสือนิทานที่ครูจัดไว้ น้องนนท์จะเลือกหนังสือที่ชอบแล้วให้ครูเล่าให้น้องนนท์และเพื่อน ๆ ฟัง คุณแม่จึงชวนครูและผู้ปกครองเด็กอีกหลายๆ คน ร่วมกันปลูกผักในศูนย์เด็ก ทำให้เด็กๆ รวมทั้งน้องนนท์รู้สึกมีความภูมิใจและมีความสุขเมื่อเห็นผักที่ปลูกเติบโตขึ้น และนำมาทำอาหารรับประทานกัน

ทุกวันศุกร์ตอนเย็น น้องนนท์และคุณแม่จะเลือกนิทานไปเล่าที่บ้าน แล้ววันจันทร์จะนำนิทานมาส่งที่ศูนย์ฯ พร้อมขอบคุณคุณครูที่ช่วยให้ท่าทีของน้องนนท์เปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น

พิสมัย สมศรี
ศพด. วัดไชยมงคล
เทศบาลตำบลหนองหล่ม

เปรี้ยวหวาน...จอมวีน

“ไม่เอ้า...ไม่เอ้า..กรีด...กรีด...”

นั่นเป็นเสียงกรีดร้องของเด็กหญิงคนหนึ่งในตอนเช้าของเกือบทุกวัน ครูจะรีบออกมารับน้องโดยการโอบแล้วปลอบน้องให้สงบก่อนถึงจะเข้าห้องเรียน

น้องเปรี้ยวหวานเป็นเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารักผิวพรรณผุดผ่อง ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง “คุณย่า” เล่าว่า น้องเป็นเด็กทานเก่ง ชอบดื่มนมมาก จึงทำให้น้องมีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ น้องเกิดมาพ่อแม่ก็แยกทางกันเพราะต่างคนก็เป็นวัยรุ่น น้องจึงถูกลี้นด้วยปู่และย่าซึ่งการเลี้ยงของปู่และย่าจะเลี้ยงแบบตามใจทุกอย่าง ไม่มีการขัดใจ น้องจะเอาอะไร ปู่ย่าจะให้ทุกอย่าง จึงทำให้น้องมีพฤติกรรมเอาแต่ใจตัวเองมาตลอด

ด้วยเหตุนี้ ครูจึงนำข้อมูลนี้มาทำบันทึกพฤติกรรมน้อง แล้วนำข้อมูลมาช่วยปรับพฤติกรรมน้อง ในช่วงเวลานั้นครูได้รับการสนับสนุนโครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์จาก สสส. พอดี จึงเป็นการประจวบเหมาะในการใช้กิจกรรมของโครงการนำมาปรับพฤติกรรมของน้องเปรี้ยวหวาน

หลังจากนั้นสองเดือนน้องมีพฤติกรรมดีขึ้นมากจนคุณปู่คุณย่าพึงพอใจมาก และได้สอบถามครูว่าครูทำอะไรบ้างถึงสามารถทำให้น้องหยุดกรีดได้ เพราะจะได้นำไปใช้กับน้องที่บ้านบ้าง ครูจึงเล่ากิจกรรมในโครงการให้ฟัง ซึ่งบางกิจกรรมย่าก็ได้มาร่วมกับทางศูนย์เด็กบ้างแล้ว และเล่าถึงกิจกรรมจากโครงการแล้วนำไปใช้ปรับพฤติกรรมน้องที่บ้านร่วมกับทางศูนย์เด็กต่อไป

ทุกวันนี้ครูมีความภาคภูมิใจมากที่สามารถนำกิจกรรมมาปรับพฤติกรรมของเด็กหญิงคนหนึ่งให้ดีขึ้นได้

นางพัฒน์รี เป็งมา

ศพด.ทต.บวักค่าง (ร่องกองข้าว)และโรงเรียนอนุบาลเทศบาลตำบลบวักค่าง จ.เชียงใหม่

รุ่น 3 ปี 59

พูด...ไม่เต็มปาก

เปิดเทอมวันแรก....

เสียงร้องไห้ของเด็กอนุบาลน้องใหม่หลายคนแว่วดังจากอาคารเรียนอนุบาล หลายคนร้องไห้ หลายคนสนุกสนานได้เจอเพื่อนใหม่ แต่มีหนึ่งที่แววตาแว้งกว้าง ไร้อารมณ์ความรู้สึกและความคิดเห็นใด นิ่งๆ ตรงบันไดใส่ชุดเก่าๆ มอมแมม ครูเห็นชื่อติดอยู่บนกระเป๋าใบเก่าๆ สีชมพูชื่อ “พริ้ม” จึงเดินเข้าไปกอด แล้วกระซิบถามว่า “หนูชื่ออะไรคะลูก” ไม่มีเสียงโต้ตอบ แววต่ายังนิ่ง ไร้อารมณ์ความรู้สึกเหมือนเดิม

น้องพริ้ม หรือ เด็กหญิงวรชัญญา ไชยปัญญา อายุสี่ขวบครึ่ง พัฒนาการด้านต่างๆ ซ้ำกว่าเพื่อนในวัยเดียวกันจนใครๆ คิดว่าน้องพริ้มคือเด็กที่มีความบกพร่อง น้องพูดแค่บางคำ น้องไม่คุยกับเพื่อน ครู และพูดได้แค่บางคำกับพ่อตนเอง

ครูสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นจึงไปเยี่ยมบ้านและพูดคุยกับเพื่อนบ้าน พบว่าพ่อแม่เด็กแยกทางกัน เด็กจึงอาศัยอยู่กับพ่อและปู่ ทั้งคู่ติดสุรา ไม่สนใจเด็ก ปล่อยให้เด็กอยู่คนเดียวเพียงลำพัง บางครั้งเด็กอยู่บ้านโดยไม่ได้ใส่เสื้อผ้าเลยก็มี

หลังจากได้ฟังเรื่องราวของน้องพริ้ม ครูตั้งคำถามว่าเราจะทำอะไรได้บ้างเพื่อช่วยเด็กคนนี้ และคำตอบแรกที่ได้รับ คือ เด็กต้องการความรัก ความใส่ใจ การพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังนั้น ในทุกๆ เช้าครูจึงกอดน้องแล้วพูดว่า “ยิ้มหน่อยคนเก่ง” รอยยิ้มแรกที่ได้คือรอยยิ้มจากการสั่งให้ยิ้ม

แต่วันต่อมา รอยยิ้มเริ่มสดใสมากขึ้น สิ่งที่ครูค้นพบรอยยิ้มที่ออกมาจากน้องพริ้มก็เกิดขึ้นหลังจากฟังนิทานที่ครูเล่าให้ฟัง พอได้ยินครูทำเสียงเล็ก เสียงใหญ่ประกอบนิทาน เพื่อนทั้งห้องก็หัวเราะ รวมทั้งน้องพริ้มด้วยเช่นกัน

หลังจากนั้นน้องพริ้มจึงกลายเป็นเด็กที่รอยยิ้มสดใสมากขึ้นเพราะได้รับความรักและความอบอุ่นจากครูและเพื่อนในศูนย์ฯ แห่งนี้

วาริณี วันดี
โรงเรียนบ้านกุ่มน้ำจืด จ.ลำปาง
รุ่น 3 ปี 59

อยู่ไหนลูก ?

นะโม...นะโม !! ได้ยินครุ้ม้ย? อยู่ไหนครับลูก

นี่เป็นเสียงเรียกที่คุ้นหูเพื่อนๆ ในห้องและผู้คนที่อยู่ใกล้ศูนย์เด็กเล็ก เด็กชายกฤตธนกร อนุกิจ หรือน้องนะโม เด็กชายตัวเล็ก ผิวขาว ตาโต “สวัสดิ์ครับน้องนะโม” วันแรกที่หนูน้อยก้าวเข้ามาในศูนย์เด็กเล็ก ไม่มีเสียงโต้ตอบและท่าทางใดๆ นอกจากสายตาที่เหมินเฉยและอาการตื่นเต้นกับสภาพแวดล้อมใหม่ในก้าวแรกของเขา

เมื่อ พฤษภาคม ๒๕๕๙ เด็กชายนะโมเริ่มเข้ามาเรียนที่ศูนย์ด้วยการแนะนำของคุณหมอให้ผู้ปกครองนำมาฝากให้ดูแล ด้วยเหตุผลกลัวน้องจะกลายเป็นเด็กพิเศษ (ออทิสติก) เด็กชายนะโมไม่พูด ชอบปีนป่ายแล้วลงเองไม่ได้ มือไม่มีแรง หยิบจับอะไรก็หล่น จับสีเทียนไม่ได้ เมื่อถูกขัดใจจะแสดงพฤติกรรมร้องไห้อาวายนอนก่อกิ่ง เหมือนกำลังเจ็บปวดอย่างทรมาน “นะโม...นะโม...หยุดครับ...หยุดก่อน...ฟังครู”

ครั้งหนึ่งเพื่อนๆ ในห้องและครูกำลังทำกิจกรรม นะโมหายไป! “นะโม นะโม อยู่ไหนลูก? ได้ยินครุ้ม้ย ?” เด็กชายนะโมวิ่งออกจากห้องน้ำ เสื้อผ้าเปียก พร้อมชี้ไม้ชี้มือและพูดกับครูว่า “อ้าย...เอ๊ะ...อ้อ...เออ” ฟังไม่เป็นภาษา ครูนิ่ง แล้วพูดว่า “ไปเปลี่ยนเสื้อกัน”

เวลาผ่านไปกลางปี ๒๕๖๐ มีโครงการเกิดขึ้นที่ศูนย์เด็กเล็กชื่อว่า “โครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก” เน้นอนมีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นที่ศูนย์เด็กเช่นเดียวกับเด็กชายนะโมที่เปลี่ยนไป เพราะในวันนี้เด็กชายนะโมสามารถปีนป่ายเครื่องเล่นในสนามได้อย่างคล่องแคล่ว เล่นแล้วเก็บของเข้าที่ รวมทั้งแยกของเล่น และจัดเก็บหนังสือได้อย่างเป็นระเบียบ ระบายสีได้สวยงาม โยนลูกบอลเข้าตระกร้าได้แม่นยำ และแข่งขันเตะฟุตบอลเข้าโกลด์ได้ที่ ๑ ในการแข่งขันกีฬาสามัคคีอีกด้วย

ทุกวันนี้เวลาครูตะโกนเรียก “นะโม...นะโม อยู่ไหนลูก?” ครูจะได้ยินเสียงเล็กๆ จะตอบกลับมว่า “สนามเด็กเล่นครับ”...นับเป็นเสียงเรียกที่ทำให้ครุมีความสุขใจยิ่งนัก

จรัญธร ศรีชุมพร
ศพด.บ้านห้วยหลวง จ.เชียงราย
รุ่น 4 ปี 60

เมื่อหนูรู้จักรอคอย...หนูจึงเติบโต

“คุณครูคะ ตอนนี้หนูโตขึ้นแล้วค่ะ”

จู่ๆ เด็กหญิงหน้าตาน่ารักคนหนึ่งก็วิ่งเข้ามาหาพร้อมกับพูดประโยคขึ้นนี้ แวบแรกที่ได้ยินทำให้ครูนิ่ง เนื่องจากยังไม่เข้าใจความหมายของคำพูดเด็กน้อย แต่พอนิ่งขึ้นได้ว่าเด็กน้อยกำลังรอคำพูดจากคุณครูอยู่ก็เลยถามกลับไปว่า “ตอนนี้หนูโตขึ้นยังไงคะ สูงขึ้นหรือว่าอ้วนขึ้นคะ” เด็กน้อยตอบกลับมาว่า “เปล่าค่ะ หนูโตขึ้นเพราะหนูรู้จักการรอคอย ก็คุณครูพาหนูและเพื่อนๆ ไปดูผักที่เราช่วยกันปลูก คุณครูบอกว่าถ้าที่ผักจะโตพร้อมให้เราเก็บมาทำอาหาร เราต้องรอให้ผักเติบโตเพื่อที่เราจะได้เก็บมาทำอาหารนะคะ”

พอได้ยินคำพูดของเด็กหญิงตัวน้อยทำให้คุณครูรู้สึกดีใจเป็นอย่างมากที่สิ่งที่สอนไปนั้นทำให้เด็กตัวน้อยเป็นคนที่รู้จักการรอคอย มีความอดทนที่จะรอผักที่ตัวเองปลูกเจริญเติบโตจนสามารถเก็บมาทำอาหารได้ หลังจากนั้นเด็กผู้หญิงคนนั้นก็ชักชวนเพื่อนๆ ไปดูผักในแปลงผักต่างๆ เข้า ทุกเย็นเพื่อรอดูผักเจริญเติบโต และจะมีความสุขที่สุดในวันที่เด็กๆ ได้เห็นความเปลี่ยนแปลงของผักที่มันค่อยๆ เจริญเติบโตขึ้นในทุกๆ วัน

การได้เห็นเด็กเติบโตขึ้นจากภายในจึงเป็นความสุขที่สร้างความอึดอ้อมใจให้กับคนตัวเล็กๆ คนหนึ่งยิ่งนัก

๒๖

มุม สร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาการเด็กน้อย

“เรียนที่ราษฎร์พัฒนามาหลายวันๆ ได้แต่เล่นน้ำ เล่นทราย เขียนอ่านไม่ได้หรอก”

ข้างต้นเป็นเสียงสะท้อนจากครูในโรงเรียนแห่งหนึ่งพูดกับเด็กนักเรียนที่จบจากศูนย์ของฉันในวันที่เข้าไปเรียนต่อระดับชั้น ป.๑

สิ่งที่ได้ยินมาข้างต้นเป็นสิ่งที่ตรงกับความจริงเพราะศูนย์ของฉันไม่ได้เน้นอ่านเน้นเขียน แต่ทุกๆ วันเด็กจะได้เล่นปีนป่ายจากเครื่องเล่นที่แสนวิเศษ ได้หัวเราะ ร้องไห้ ตามประสาเด็ก ได้เล่นทราย เล่นน้ำ ปั่นดิน เล่นใบไม้ จำเป็นด้วยหรือที่การนับเลขบวกเลขต้องเริ่มเขียนอ่าน แต่ในห้องเรียน เด็กของฉันได้บวกเลขจากการนับใบไม้ เพราะกล้ามเนื้อมือของเด็กยังไม่พร้อมที่จะขีดเขียน การปั่นดิน เล่นทราย การเขียนตัวอักษรลงบนพื้นทราย มันคือรากฐานของการเขียนนั่นเอง

ครั้งหนึ่งเด็กของฉันได้ไปทดสอบการเล่นิทานที่ TK park ถึงแม้ว่าเด็กน้อยจะไม่เข้ารอบการแข่งขันไปถึงรอบสุดท้าย ไม่ได้แม้แต่รางวัลเดียวแต่หนูคือรางวัลอันยิ่งใหญ่ที่มอบให้กับครูคนนี้ เวลาที่หนูต้องไปจากศูนย์ฯ ไปเพื่อเข้าเรียนชั้น ป.๑ และครูที่โรงเรียนใหม่ถามหนูว่ามาจากไหน พอหนูตอบว่า มาจาก ศพด.ราษฎร์พัฒนา และสอบสัมภาษณ์อย่างฉะฉาน นั่นคือความภูมิใจสำหรับครูคนนี้ และที่น่ายกย่องที่สุดคือผลสอบของหนูมักจะติดอันดับต้นๆ ของโรงเรียนต่างๆ ทั้งๆ ที่ ศพด.ของเราไม่ได้เน้นการอ่านเขียนเป็นหลักเลยก็ตาม

เราเชื่อว่าสิ่งที่จะทำให้เด็กเล็กๆ มีความสุขไม่ใช่การอ่านเขียน แต่เป็นการเรียนรู้ผ่านการลงมือทำต่างหาก เพราะนั่นคือการสร้างประสบการณ์ตรงให้กับเด็กๆ ครูเชื่อว่า การสอนตามแนวทางการเล่นเพื่อเสริมพัฒนาการของร่างกายมากกว่าการเน้นอ่านเขียน คือ จุดเริ่มต้นของการเรียนรู้อย่างมีความสุขและฝึกฝักอยู่ในความทรงจำหนูตลอดไป

๒๗

สายสมร ศิริประยงค์
ศพด. โป่งแยงเฉลิมพระเกียรติ จ.เชียงใหม่
รุ่น 4 ปี 60

สุกัญญา เป็นประสิทธิ์
ศพด. ชุมชนราษฎร์พัฒนา จ.กทม.
รุ่น 3 ปี 59

หนูทำได้

ลูกคือดวงใจพ่อแม่...

คำนี้คือความจริงที่สัมผัสได้ด้วยตัวเอง ทั้งในฐานะที่ตัวเองเป็นลูกที่รับรู้ได้ว่าความรักของแม่ยิ่งใหญ่แค่ไหนและสัมผัสได้ในฐานะที่เป็นแม่ที่รักลูกตั้งดวงใจ พัฒนาการที่ดีของลูกคือสิ่งที่พ่อแม่ปรารถนาอยากให้เห็นให้เป็นไปในทิศทางที่ดี

น้องเกรซเป็นเด็กที่มีพัฒนาการล่าช้าอย่างเห็นได้ชัด เดินได้แต่ไม่มั่นคง พูดไม่ได้ น้องมีอายุ ๓ ปีกว่า ผู้ปกครองเล่าให้ฟังว่า น้องเป็นมาตั้งแต่เกิด ได้ฝึกกายภาพเพื่อให้เดินได้ชั่วโมงละ ๑,๐๐๐ บาทเป็นเวลา ๔๐ ชั่วโมงจนน้องเริ่มเดินได้ แต่ยังไม่มั่นคง

หลังจากมาอยู่ที่ ศพด. ได้สามเดือน น้องเดินได้คล่องอย่างเห็นได้ชัด ครูได้พูดคุยกับผู้ปกครอง ซึ่งเล่าให้ฟังทั้งน้ำตาว่า น้องเดินได้แค่นี้ก็ดีมากแล้ว ตอนนี้น้องเดินได้โดยไม่ต้องจับหรือประคอง สามารถเดินเอารองเท้าไปเก็บที่ชั้นได้ พูดได้หลายคำจากที่ไม่พูดเลย ครูดูแลได้ดีมากกว่าเนิสเซอร์เดือนละแพงๆ เสียอีก คำพูดนี้ทำให้ครูยังมีกำลังใจในการทำงานมากขึ้น และได้เห็นความรักลูกของผู้ปกครองที่แสดงออกผ่านสีหน้าแววตาเป็นความรู้สึกและการแสดงออกจากใจจริง

การได้เห็นคนที่เรารักมีพัฒนาการที่ดีขึ้นและพูดได้ จากที่ไม่สามารถทำได้มาก่อน เพียงเท่านี้ก็สุขใจมากแล้ว

๒๘

อุ้มหนูหน่อย

“คุณครูอุ้มหนูหน่อย” เสียงเด็กผู้ชายซึ่งพิการด้านร่างกาย ขาอ่อนแรงเรียกคุณครู **“คะลูกกำลังไปรับแล้วครับ”** เสียงตอบรับจากคุณครูผู้หญิงคนหนึ่ง

คุณครูพาน้องกันต์ไปเล่นหน่อกล้วยพร้อมส่งสายตาอ่อนหวาน **“ได้สิ”** เมื่อถึงสนามเด็กเล่นเด็กชายถูกวางบนพื้นทรายที่สะอาด เด็กน้อยกำทรายขึ้นแล้วค่อยๆ ปล่อยให้ร่วงจากมือ ทำซ้ำๆ ได้สี่ถึงห้าครั้ง ฉับนั้นแอบมองดูอยู่ หลังจากเด็กน้อยเริ่มเบื่อก็พยายามร้องขอให้ฉันพาไปที่อื่นและหาของเล่นให้ แต่ไม่ว่าจะหามาเท่าไรก็ไม่ถูกใจ ฉับจึงหันไปเห็นบาร์โหนที่ไม่สูงนัก และอุ้มเด็กชายไปที่นั่น พอเขาได้จับ ได้สัมผัสก็ร้องเย้ๆ เริ่ม สนุก และได้ฝึกกล้ามเนื้อไปด้วย

ฉับค่อยๆ วางเด็กน้อยลงบนพื้นทราย เพื่อให้สัมผัสทรายและจับเสาเพื่อการทรงตัว ด้วยขาที่อ่อนแรงและไม่ค่อยได้สัมผัสทราย สีหน้าของเด็กน้อยจึงเริ่มเปลี่ยนไป แม้ว่าจะดีใจแต่ก็เริ่มกลัว ฉับจึงโอบกอดและส่งสายตาอ่อนโยนเพื่อให้กำลังใจ เด็กน้อยจึงรู้สึกดีขึ้น และทันทีที่เริ่มหายกลัวจึงอยากเกาะเสาเพื่อหัดยืนด้วยตนเอง ในตอนนั้นฉันรู้สึกอยากให้เด็กน้อยเดินได้ด้วยฝีมือของฉัน **“สู้ๆนะลูก”** ฉับบอก

เด็กน้อยสบสายตาดันแล้วยิ้ม มันเป็นเรื่องเล็กๆ แต่ฉับก็สุขใจ **“น้องกันต์ของคุณครู เธอต้องเปลี่ยนแปลง”**

๒๙

อรพิน พิมพ์พงษ์

โรงเรียนเทศบาลบ้านแฮด จ.ขอนแก่น

รุ่น 3 ปี 59

ธัญญาภรณ์ แต่งทอง

ศพด.อบต.หนองขาม จ.สุพรรณบุรี

รุ่น 2 ปี 58

หนูอยากมาโรงเรียน

“หนูอยากมาโรงเรียน”

นี่เป็นคำกล่าวที่คุณพ่อน้องปิ่นสุข บอกเล่าให้คุณครูฟังด้วยรอยยิ้มและแววตาแห่งความขอบคุณ น้องปิ่นสุขเป็นเด็กงอแง ร้องไห้ทุกครั้งที่มาโรงเรียน โดยจะร้องไห้จากที่บ้านจนกระทั่งมาถึงโรงเรียนทุกวัน สร้างความหนักใจให้คุณพ่อผู้ซึ่งเดินทางมาส่งลูก ผู้ร้องไห้ตลอดสามเดือน

จวบจนวันหนึ่งที่สนามสร้างสรรค์ได้ถูกสร้างขึ้น โดยความร่วมมือระหว่างคุณครูและตัวแทนผู้ปกครองที่ช่วยกันสร้างจนเสร็จ น้องปิ่นสุขและเด็กๆ ได้เล่นและทำกิจกรรมที่สนามสร้างสรรค์ จากทุกๆ วันที่ลงไปเล่นที่สนาม น้องปิ่นสุขร่วมเล่นและทำกิจกรรมตามความสนใจ ได้ยินเสียงหัวเราะ แววตา รอยยิ้มของน้องปิ่นสุขแทนน้ำตา

เช้าวันสดใส น้องปิ่นสุขมาโรงเรียนตั้งแต่เช้า ไม่มีแล้วน้ำตา กับเสียงร้องไห้และบอกคุณครูว่า “หนูอยากมาโรงเรียน หนูอยากมาเล่นที่สนาม” พร้อมรอยยิ้มกว้าง ฉันทึ่งและลูกที่บ่งบอกถึงความสุขที่ล้นเอ่อซึ่งฉันก็รับรู้ได้ถึงความรู้สึกนั้น

๓๐

มหัศจรรย์สนามเด็กเล่น BBL

น้องน้ำหนึ่งสาวน้อยเตาะแตะ อายุ ๒ ขวบ ๒ เดือน

เป็นเด็กไม่ค่อยแข็งแรงทางด้านร่างกาย คือกล้ามเนื้อขาอ่อนแรง เดินนิดๆ หน่อยๆ ก็ล้ม คุณครูเห็นความพยายามของน้องในการเดินเพื่อที่จะเดินให้ทันเพื่อน ไปเล่นกับเพื่อน เลยคุยกันว่าพาน้องไปเล่นสนามพาไปเดินทรงตัวบนยางรถยนต์ที่เราทำไว้ดีกว่า โดยเริ่มจากคุณครูพาเดิน จับมือน้องเดินฝึกการทรงตัวและการก้าวเท้าที่มั่นคง สร้างความมั่นใจให้น้องด้วยการประคับประคองและดูแลอย่างใกล้ชิด พาไปเล่นสนามทุกๆ วัน

จนวันหนึ่งน้องน้ำหนึ่งบอกว่า “คุณครูปล่อยมือ” เดี่ยวเดินเอง คุณครูทำตามที่น้องขอและดูแลเดินตามอย่างใกล้ชิดพร้อมกับปรบมือและส่งเสียงชื่นชม สร้างความมั่นใจให้น้องมากขึ้น น้องเดินเองได้เยอะขึ้น แข็งแรงขึ้น สามารถเดินตามเพื่อนได้ทัน และเล่นกับเพื่อนๆ ได้อย่างสนุกสนาน มีรอยยิ้ม มีความสุขในการอยู่ร่วมกับคนอื่น พ่อแม่ผู้ปกครองของน้องก็ขอบคุณและชื่นชมในตัวคุณครูที่ใส่ใจและสร้างพัฒนาการทางด้านร่างกายให้ลูก และเห็นรอยยิ้มของลูก พ่อแม่ก็มีความสุขตาม คุณครูก็มีความสุข

๓๑

สอยดาว ปัญญาการ

ศพด.วิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้าจันทบุรี

รุ่น 2 ปี 58

กชพร ตันระนา

ศพด.บ้านแก จ.ศรีสะเกษ

รุ่น 2 ปี 58

สองพี่น้อง ป.ปลา

“ปิ่นปิ่น” ชื่อจริง ด.ช. ปัญญาภัทร คชรักษ์ อายุ ๔ ขวบ...

ทุกๆ เช้าของการมาศูนย์เด็กฯ ปิ่นปิ่นจะถ่วงเวลาพ่อแม่ไว้ตลอด ไม่ว่าจะเป็นการกินข้าว การอาบน้ำ การแต่งตัว จนบางครั้งพ่อแม่โมโหที่ปิ่นปิ่นล่าช้า ส่งผลให้พ่อแม่ไปทำงานสาย

จนวันหนึ่งคุณครูที่ศูนย์เด็กเล็กได้รับทุนจากโครงการ สสส. เพื่อมาปรับปรุงสภาพแวดล้อมภายในศูนย์เด็กฯ ปิ่นปิ่นเริ่มสังเกตเห็นว่า ศูนย์เด็กเล็กที่ปิ่นปิ่นเรียนรู้ เริ่มมีสิ่งแปลกใหม่ขึ้นมา เช่น หนังสือนิทานมีเยอะขึ้น ปิ่นปิ่นชอบดูหนังสือ “ไข่เจียวเดี่ยวเดี่ยวก็อร่อย” อีกทั้งมุมดนตรีที่ปิ่นปิ่นชอบเป่าแคน นอกจากนี้ยังมีมุมน้ำที่นำปลาหางนกยูงมาปล่อย ปิ่นปิ่นชอบไปให้อาหารปลาหางนกยูง และยังมีมุมทรายที่เล่นรถแมคโครรถดีมกับเพื่อนๆ อย่างสนุกสนาน และยังมีกวาง กระต่าย ม้าลาย ที่ทำจากยางรถยนต์ ปิ่นปิ่นชอบปิ่นเล่นและยังมีสวนผักหลังศูนย์เด็กเล็กที่คุณครูปลูกผักต่างๆ และเลี้ยงกบหรือปลาไว้ ปิ่นปิ่นยังคงสนใจสิ่งแปลกใหม่ที่เกิดขึ้นมาจนลืมเรื่องไม่ยอมมาเรียน

เปิดเทอมนี้น้องปิงปอนด์ น้องชายของปิ่นปิ่นอายุครบสามขวบ ถึงเกณฑ์เข้าเรียน ปิ่นปิ่นเล่าสิ่งที่เห็นในศูนย์เด็กให้พ่อกับแม่ฟัง พ่อแม่ก็พลอยดีใจไปด้วย ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ปิ่นปิ่นมาศูนย์เด็กกับน้องทุกวันและไม่งอแงเหมือนแต่ก่อนแล้ว

๓๒

น้องไอคิว...หนูน้อยเปี่ยมสุข

น้องไอคิว เด็กน้อยตัวเล็กๆ ที่ไม่ค่อยแข็งแรง...

เป็นเด็กซีโรค ไม่สบายบ่อย ร้องไห้งอแง ไม่ร่าเริงแจ่มใสตามวัยอันควรกลายมาเป็นเด็กที่สดใส ร่าเริงแข็งแรง กล้าคิด กล้าแสดงออก

ย้อนอดีตเมื่อสองปีที่แล้ว เด็กชายธีรพัฒน์เป็นเด็กน้อยที่ซีโรค ป่วยไม่สบายบ่อย ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กวัยเดียวกัน น้องไอคิวจะมีพัฒนาการด้านร่างกาย กล้ามเนื้อขาไม่แข็งแรง ก้าวแรกในการมาโรงเรียนของไอคิวคือการร้องไห้ ไม่เล่นกับเพื่อน โดยครูซึ่งต้องทำหน้าที่เป็นแม่คนที่สองให้กับน้องไอคิว คือ สร้างความเชื่อมั่นให้กับน้อง โดยให้น้องรู้สึกปลอดภัยเมื่ออยู่กับครู น้องเริ่มดีขึ้นเรื่อยๆ ไม่ร้องไห้ แต่ยังคงกลัว ไม่กล้าที่จะเล่นกับเพื่อนๆ

สนาม BBL สร้างความสุขให้กับไอคิว เริ่มต้นที่ครูและเพื่อนๆ เล่นบ่อทราย มีการเล่นบทบาทสมมติ จากนั้นพัฒนาการด้านสังคมของน้องดีขึ้น น้องเล่นภูเขาทราย วิ่งเล่นล้อต่างระดับ อุโมงค์ล้อ จากที่น้องเป็นเด็กที่ไม่แข็งแรงก็แข็งแรงขึ้น การรับประทานอาหารของไอคิวก็ดีขึ้น อาการป่วยที่เป็นโรคหอบหืดก็ดีขึ้น จนทำให้ผู้ปกครองเห็นความแตกต่างของน้องไอคิวได้อย่างชัดเจน

จากไอคิวซีโรค ป่วยบ่อย เล่นกับคนอื่นไม่เป็นในวันนั้นกลายมาเป็นน้องไอคิวที่แสนจะฉลาด โดยเฉพาะความฉลาดทางอารมณ์และเป็นไอคิวที่แข็งแรง เป็นพี่ไอคิวที่พร้อมจะเรียนรู้ต่อไปในทุกๆ ด้าน ซึ่งไม่เฉพาะไอคิวที่มีความสุข แต่ไอคิวคือความสุขของครูและพ่อแม่

๓๓

พุทธวัน สุตะภักดิ์
ศพด.วัดบ้านเทวัญ จ.อุบลราชธานี
รุ่น 4 ปี 60

พนิตพร บุญจวบ
ศพด. บ้านปากปุง จ.อุบลฯ
รุ่น 2 ปี 58

จากคราบน้ำตาสู่อยิ้ม

การพัฒนาการของเด็กในศูนย์มีการเปลี่ยนแปลง เด็กมีการพัฒนาการและเปลี่ยนแปลง จากเด็กที่ร้องไห้ไม่อยากมาโรงเรียน มาถึงโรงเรียนร้องไห้อยากกลับบ้าน แต่บางคนก็สนุกสนานในการเรียนทุกวัน หลังจากที่ศูนย์ได้โครงการจาก สสส. ส่งผลทำให้ศูนย์มีการพัฒนาทุกด้าน โดยเฉพาะตัวเด็กที่ได้เห็นสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ เกิดขึ้นภายในศูนย์ มีมุมต่างๆ มากมาย

สิ่งที่เห็นเด็กเปลี่ยนแปลงไป คือ เด็กมาโรงเรียนแต่เช้า และวันหยุดก็อยากมาโรงเรียน เพราะมีเพื่อนเล่นเยอะ และมีมุมต่าง ๆ ที่สามารถเล่นได้ตามจินตนาการ เด็กๆ มีการออกแบบการเล่นร่วมกัน และดัดแปลงการเล่นไปเรื่อยๆ

ปกติทุกวันศุกร์ เด็กๆ จะได้หนังสือนิทานกลับไปอ่านที่บ้านทุกสัปดาห์ มีอยู่อาทิตย์หนึ่งที่ครูลืมให้หนังสือกลับบ้าน เด็กจึงแสดงอาการงอแงไม่อยากกลับบ้าน พอครูถามว่าทำไมถึงไม่อยากกลับบ้าน เด็กจึงตอบว่า “หนูยังไม่ได้นิทานกลับไปอ่านที่บ้าน” เมื่อผู้ปกครองได้ยินแบบนี้จึงรู้สึกดีใจที่ลูกหลานให้ความสำคัญกับการอ่านหนังสือ สามารถเล่าเรื่องเหตุการณ์ตามภาพได้อย่างจินตนาการตาม เล่าให้ผู้ปกครองฟัง จำหน้าทุกหน้าได้

ที่ศูนย์ของเรามีเด็กพิเศษคนหนึ่งที่ไม่สามารถพูดได้ แม้ว่าหูจะได้ยินตามปกติ เวลาครูสั่งให้ทำกิจกรรมอะไรก็จะทำได้ตามปกติ และหากต้องการอะไรก็จะสะกิดครู สะกิดเพื่อน แต่หลังจากทางศูนย์มีกิจกรรมมากขึ้น เด็กก็เริ่มมีพัฒนาการที่ดีอย่างต่อเนื่อง สามารถพูดคุ้ยได้เป็นบางคำ เวลาครูพูด เด็กจะทำตามและมีสมาธิในการทำกิจกรรม จะชอบเกี่ยวกับดนตรี เสียงเพลง ทำท่าทางประกอบเพลงได้ การพัฒนาในทุกๆ ด้านดีขึ้น

จากประสบการณ์ทำได้สัมผัสกับเด็กมีพัฒนาการดีขึ้นในทั้งสี่ด้าน ครูจึงมีความภาคภูมิใจกับโครงการนี้มาก เพราะทำให้เด็กทุกคนได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เพิ่มมากขึ้นและในทางที่ดีขึ้น

๓๔

เด็กชายดอนคนใหม่

“ดอน” เป็นเด็กผู้ชายจอมซนและไม่ฟังใคร เอาแต่ใจตัวเอง...

อะไรที่ไม่ได้ตั้งใจจะร้องไห้โวยวาย เวลาร้องไห้ก็หลับตาสนิท ใครไปเรียกก็ไม่สน หลับหูหลับตา ร้อง ไม่ว่าจะคุณครูจะเข้าไปปลอบยังไงก็ไม่ยอมหยุด ถ้าไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ

ทุกๆ วันดอนจะมีพฤติกรรมแบบนี้ตลอด บางวันครูต้องยอมเพราะร้องมากเกินไป บางวันครูทำโทษ แต่ก็ไม่เคยหยุดพฤติกรรมแบบนี้ได้เทอมหนึ่ง

เทอมสองเข้ามา ดอนยังมีพฤติกรรมเดิมๆ จนถึงวันหนึ่ง วันนั้นดอนมาเรียนสายและมีพฤติกรรมแบบเดิม ครูคนหนึ่งเอ่ยว่า “ดอนหยุดร้องเถอะ เราไปเล่นข้างนอกดีมั้ย” พอได้ยินครูพูด ดอนหยุดร้องและเดินไปหาครู ครูจึงพาไปเล่นเครื่องเล่นมหัศจรรย์ฯ บันไดและอุโมงค์สำหรับฝึกพัฒนาการจากล้อยาง และมุมทราย มุมน้ำ ครูปล่อยให้ดอนเล่นทุกมุมอย่างอิสระโดยมีครูคอยดูแลห่างๆ จนกระทั่งถึงเวลาทานข้าวกลางวันจึงให้หยุดเล่นเพื่อมาทานข้าว แต่พอถึงเวลาอนก็ยังไม่ยอมนอนอยากจะทำเล่นต่อ ครูจึงยอมให้เล่น โดยปล่อยให้วันนั้นดอนเป็นพระราชาได้หนึ่งวัน

พอถึงวันรุ่งขึ้น ดอนมาศูนย์ฯ แต่เช้าเพราะติดใจการเล่นเมื่อวาน แต่วันนี้ครูบอกว่าไม่ให้ดอนเป็นพระราชาแล้ว แต่จะให้เป็นที่เลี้ยงช่วยดูแลน้องๆ ในทุกกิจกรรม ดอนก็เชื่อฟังครู ในวันนี้ นอกจากไม่ได้ยินเสียงดอนร้องไห้เหมือนเคยแล้ว แต่ยังได้เห็นดอนสามารถทำกิจกรรมที่ครูจัดให้ได้ดี และเริ่มเข้ากับเพื่อนในทุกกิจกรรม โดยไม่ค่อยเอาแต่ใจตัวเองแล้ว เพราะดอนต้องทำหน้าที่คอยดูแลรุ่นน้องในการทำกิจกรรม

หลังจากวันนั้น ดอนบอกกับครูว่า “หนูกับศูนย์เด็กเป็นเพื่อนกัน จะมาทุกวัน” แม้กระทั่งวันหยุดดอนก็ยังมาศูนย์เด็กเพื่อเล่นสนามเด็กเล่น...พื้นที่มหัศจรรย์จากโครงการนี้

๓๕

วรารักษ์ สุทธิวงศ์

ศพด. วัดร่องหมุ จ.อุบลฯ

รุ่น 4 ปี 60

แยนะ สื่อเยาะ

ศพด.อบต.บ้านนังสาเรง จ.ยะลา

รุ่น 4 ปี 60

น้องแพ็ตตี้ผู้อ่อนแอ

วันหนึ่ง ณ สนามเด็กเล่นพื้นที่ทางกาย...

ครูปาเด็กๆ ออกไปเล่นกลางแจ้ง เด็กๆ วิ่งเล่นและเล่นเครื่องเล่นสนามที่มีอยู่ไม่กี่ชิ้นอย่างมีความสุข ครูมองดูเด็กๆ ทุกคนเล่นกันอย่างมีความสุขและสนุกสนาน แล้วสายตาของครูก็มองไปเห็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งชื่อน้องแพ็ตตี้ เด็กหญิงวิภาดา รัตนวงศ์ อายุ ๔ ขวบ มีร่างกายอ่อนแอ ผอมแห้ง เล่นเครื่องเล่นสนามอย่างเก้ๆ กังๆ ขาดความมั่นใจ วิ่ง เดินก็ไม่แข็งแรง ครูได้ฝึกให้น้องแพ็ตตี้เดินและวิ่งช้าๆ และคอยให้กำลังใจในการเล่นกิจกรรมกลางแจ้งอย่างใกล้ชิด

ในวันที่ ศพด. วัตถุประสงค์ได้รับงบประมาณสนับสนุนจาก สสส. โครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในพื้นที่ ๓ ดี ครูได้จัดพื้นที่กิจกรรมทางกาย โดยจัดทำเครื่องเล่นสนาม เช่น ซิงช้า ไม้ไต่ตอม ไม้วิ่งซิกแซก เดินต่างระดับ ฯลฯ ได้ทำการฝึกและให้กำลังใจ น้องแพ็ตตี้มีพัฒนาการกล้ามเนื้อขาแข็งแรง มีความมั่นใจ เดินไต่ตอมไม้ในกิจกรรมกลางแจ้งทุกวัน

หลังจากหนึ่งเดือนผ่านไป น้องแพ็ตตี้มีพัฒนาการกล้ามเนื้อขาแข็งแรง มีความมั่นใจ เดินไต่ตอมไม้ และวิ่งได้ดีขึ้นตามลำดับ และในอีกสองเดือนต่อมา น้องแพ็ตตี้ก็สามารถวิ่งเล่นเครื่องเล่นสนามทุกอย่างได้อย่างมั่นใจ และมีความสุขเหมือนเพื่อนๆ คนอื่น และในวันนี้ ครูนั่งมองเด็กๆ เล่นเครื่องเล่นสนามในพื้นที่ทางกาย น้องแพ็ตตี้ร้องเรียกคุณครูหาหนูทำได้แล้วค่ะ วิ่ง กระโดด อย่างมีความสุข มีความมั่นใจในตัวเอง สดใส ร่าเริง คุณครูก็นั่งยิ้มอย่างมีความสุข

ขอบคุณ สสส. ที่ให้ทุนสนับสนุนกับศูนย์เด็กเล็กแห่งนี้ ทำให้น้องแพ็ตตี้ผู้อ่อนแอเข้มแข็งและมีความสุขเหมือนเพื่อนๆ ในที่สุด

กนกลักษณ์ อุทาวงค์
ศพด.วัดภูเขาวงค์ จ.มุกดาหาร
รุ่น 3 ปี 59

น้องปุ่นักอ่านตัวน้อย

วันหนึ่งขณะที่ฉันได้ไปร่วมงานๆ หนึ่ง...

จู่ๆ มีผู้ปกครองน้องปุ่นเดินมาที่นั่งโต๊ะแล้วบอกด้วยท่าทางและสีหน้ามีความสุขว่า “น้องปุ่นเรียน ป.๑ คุณครูที่โรงเรียนได้ชมมาว่า น้องปุ่นอ่านหนังสือคล่องออกเสียงชัดเจน”

น้องปุ่น ด.ญ.ชลิตา เนื่องฤทธิ์ เป็นบุตรคนที่สามหรือน้องสุดท้อง พ่อแม่ทำอาชีพเกษตรกร พ่อมีร่างกายที่ไม่ค่อยแข็งแรงเนื่องจากทำงานหนักมาก่อน แม่จึงรับหน้าที่ทำงานและดูแลลูก ๆ ทั้งสามคนเป็นหลัก คุณแม่จึงไม่ค่อยมีเวลาสอนการบ้านลูกมากนัก แต่น้องปุ่นจะยืมหนังสือนิทานกลับบ้านเกือบทุกวัน เมื่อกลับไปเ้าบ้าน ถ้าแม่ไม่ว่างสอนการบ้านหรืออ่านหนังสือนิทานให้ฟัง น้องปุ่นก็จะให้พี่ๆ ช่วยสอนการบ้านและอ่านหนังสือนิทานให้ฟังแทน บางครั้งก็นั่งอ่านเองด้วยความเข้าใจของตนเอง

ตอนนี้น้องปุ่นเข้าเรียนชั้น ป. ๑ ก็ยังคงทำการบ้านทันทีเมื่อกลับมาจากโรงเรียนนั่งอ่านหนังสือด้วยเสียงดัง แม่บอกว่าถ้าทำงานเหนื่อยแค่ไหนเห็นน้องปุ่นยิ้มก็หายเหนื่อย จึงอยากขอขอบคุณครูและศูนย์พัฒนาเด็กเล็กที่ช่วยสอนและปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้น้องปุ่น

นับตั้งแต่ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านสันตังได้รับทุนจาก สสส. ก็ได้จัดมุมหนังสือรักการอ่านให้เด็กๆ ได้เข้าไปอ่านหนังสือและยืมหนังสือนิทานกลับบ้าน ทั้งเด็กและผู้ปกครอง เด็กมีความสุขมากที่ได้อ่านหนังสือส่งเสริมให้ทักษะด้านภาษาของน้องปุ่นดีมากจนผู้ปกครองและคุณครูโรงเรียนประถมบอกต่อ ชมเชยเด็กผู้ปกครอง และศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านสันตัง

การมีมุมหนังสือรักการอ่าน มุมหนังสือในศูนย์ฯ เป็นการส่งเสริมพัฒนาการที่ดีที่สุด ถึงคุณครูจะเหนื่อยมากมายแค่ไหน แต่ในวันนี้คุณครูหายเหนื่อย เพราะได้เห็นน้องปุ่น นักอ่านตัวน้อยชอบอ่านหนังสือนั่นเอง

ทรรศนีย์ ช่วยดู
ศพด.บ้านสันตัง จ.ตรัง
รุ่น 4 ปี 60

เรื่องเล่า มหัศจรรย์ความเปลี่ยนแปลงในตัวครู

อุปสรรคใดๆ ในโลก...ไม่เกิน...ความสามารถของคุณนี่

เมื่อเริ่มทำโครงการมหัศจรรย์สี่สร้างสรรค์...

เราก็มีความมหัศจรรย์ซ่อนอยู่ จากที่พบปัญหาอุปสรรคต่างๆ ในการดำเนินการ เราพบว่าเส้นทางเดินหน้าในการทำงานกับ สสส. ทำให้ปัญหาเยอะจังแต่ก็ไม่ทำให้เราลดละความพยายามที่จะทำต่อไป

สี่สร้างสรรค์และสนามเด็กเล่นของเด็กๆ รออยู่ เด็กๆ ไม่มีสนาม ไม่มีเครื่องเล่น ทำยังไงละ คุณคนนี้ก็ต่อสู้อัจฉริยภาพที่จะได้มา ความมหัศจรรย์แรกก็เกิดขึ้นคือ “การต่อสู้กับปัญหาของเรา”

ความมหัศจรรย์ที่สร้างขึ้นมาก็อย่างคือ เมื่อเราสู้ปัญหาผ่านพ้นไปได้ เราพบว่าความภูมิใจในตัวเรามีเต็มเปี่ยม ที่ทำให้เด็กๆ มีสื่อ มีเครื่องเล่น เข้ามาดูเขาอยากจะมาแต่โรงเรียน ถึงแม้จะพูดไม่ได้ แต่แววตาของภูเขาบ่งบอกว่าเครื่องเล่นมหัศจรรย์ล้อย่างป็นปายของครูพรทำให้เขาอยากเล่นล้อย่าง

ความมหัศจรรย์ที่สามคือ สิ่งที่คุณคนนี่สร้างแล้วชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมช่วยกันดูแล เข้ามาเพิ่มเติมสิ่งที่ขาด เมื่อครั้งที่ประชุมผู้ปกครอง คุณย่าของน้องณดาถามว่า “ครูคะ ยังขาดอะไรอีกไหม” เป็นคำถามที่คุณคนนี่ถึงกับน้ำตาไหลจนพูดไม่ออก แต่ก็ขอบคุณคุณย่า ถ้าจะอนุเคราะห์สิ่งใดก็จัดมาได้เลยคะ วันรุ่งขึ้นคุณย่าจึงให้รถขนไม้สีและรถไฟที่ไปซื้อมาให้กับทางศูนย์ ทำให้คุณคนนี่น้ำตาไหลอีกครั้ง

บทเรียนที่เกิดขึ้นสอนให้เราเห็นว่า แม้พบปัญหาหรืออุปสรรคมากน้อยแค่ไหน ก็ไม่ทำให้ครูที่มีใจในการทำงานเพื่อเด็กต้องท้อถอยเลยแม้แต่น้อย

“อุปสรรคใดใดในโลกหล้า
ฉันจะฝ่าสู้ไปไม่สิ้นหวัง
ฉันเต็มเปี่ยมมีใจเป็นพลัง
พร้อมฝ่าฟันสู้ไปเพื่อเด็กเอ๋ย”

ณัฐกัญญ์ อัยลี
ศพด.อบต.วังขอนขว้าง จ.ลพบุรี
รุ่น 2 ปี 58

จับมือไว้แล้วไปด้วยกันครอบครัวมหัศจรรย์

“ถ้าหากว่าครูเองยังทำไม่ได้ แล้วจะพาโครงการนี้ไปรอดได้อย่างไร”

ฉันตั้งคำถามกับตัวเองในวันที่ได้รับจดหมายตอบรับจากโครงการ เราเองไม่ใช่หรือที่เป็นคนเริ่มต้นอยากได้ทุนสนับสนุนจากโครงการนี้ใช่ไหม เอามาทำอะไร เอามาทำเพื่อใคร ฉันเองมีคำตอบนั้นอยู่ในใจแล้ว เหตุใดเล่าฉันจะพาโครงการที่ฉันฝัน ที่ฉันตั้งใจไปตลอดไม่ได้ “ฉันต้องทำได้” ฉันตะโกนบอกตัวเองดังๆ ในใจให้กำลังใจตัวเองในวันที่ยังไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไรแล้วไปทางไหนต่อ

กับโจทย์โครงการที่ได้รับ กับมนุษยครูเพียงหนึ่งเดียว กับภาระงานที่มากมาย ฉันต้องเดินหน้าต่อไปอย่างไร ได้สิเพื่อนๆ ร่วมโครงการของฉันไง เครือข่ายเหล่านี้แหละที่คอยต่อยอดให้ฉัน อะไรที่อยากจะทำ ถ้าทำไม่ได้ ทำไม่ไหว ถ้าไม่พูดออกไป ใครเล่าจะช่วยเหลือ ไม่มีใครเก่งมาตั้งแต่ต้น จำไว้นะตัวเราสู้ๆ

“อยากรู้อะไรให้ถาม อยากร้องขอความช่วยเหลืออะไรให้บอก” คำตอบแค่นี้เองที่นำพาฉันและโครงการมหัศจรรย์สี่สร้างสรรค์ฝ่าฟันมาจนถึงวันนี้ทุกวันนี้ ฉันได้คำตอบแล้วและผลที่ได้จากความสำเร็จในวันนี้คือ รอยยิ้มน้อยๆ สองมือสองขาที่แข็งแรง ความร่วมมือร่วมใจ ที่ช่วยเหลือเพื่อลูกกันเพื่อจุดหมายเดียวกันของครอบครัวมหัศจรรย์คือพัฒนากำลังใจสำคัญของประเทศชาติต่อไป

มีน้อยๆ ในวันนี้ จะเติบโตเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติต่อไปไม่ได้ หากไม่ได้รับโอกาสที่ดีดีจากผู้ใหญ่อย่างเราต้องสู้ไหวและไปต่อ

อรวรรณ น่วมภักดี
ศพด.อบต.ไร่พัฒนา จ.ชัยนาท
รุ่น 2 ปี 58

สื่อรักประสานใจ

...เคยไหมที่มีสื่อแล้วเอาไว้อะไรในตัว

...เจ็บปวดไหมที่มีสื่อแล้วเด็กไม่สามารถเล่นได้

ดิฉันเจ็บปวดทุกครั้งเวลาที่สอนเด็กแล้วเด็กไม่มีสื่อเล่น เนื่องจากคุณครูต้องเก็บสื่อไว้โชว์ เวลามีการประเมิน เวลามีการตรวจในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ดิฉันฝันตลอดเวลาว่าอยากทำสื่อ ให้เด็กในศูนย์ได้เล่น ได้มีพื้นที่ในการเล่น อย่างหลากหลาย

พอได้รู้จัก สสส. เราก็ได้เปิดหูเปิดตา ได้ดูได้เห็นสื่อมากมายที่เราสามารถทำได้เองโดยไม่ต้องมีทุนมาก เด็กสามารถเล่นได้โดยไม่เบื่อ เริ่มจากสื่อชิ้นแรกอุโมงค์เสื่อน้อยจากลังกระดาษนม ครูใช้เวลาช่วงเด็กนอน พอตื่นขึ้นมาเด็กได้เล่น เด็กตื่นเต้นมาก “คุณครูทำสื่อ มาดูมาเล่นเร็ว”

วันต่อมา ครูทำรถไถจากลังนม เด็กตื่นเต้น ทุกวันเด็กจะมาถามว่า “คุณครูวันนี้คุณครูจะทำอะไรให้เล่นคะ/ครับ” ครูก็จะได้ข้อต่อรองว่า “หนูต้องนอนก่อนนะคะ” ตื่นมาจะได้เห็น และคุณครูถึงจะให้เล่น ครูรู้สึกว่ามันง่ายมากในการสอนเด็ก มันมีความสุข สนุกในการได้ผลิตสื่อ ไม่เบื่อ

และแล้ววันหนึ่ง น้องโน้ต ซึ่งเป็นเด็กที่ไม่ค่อยสนใจ เวลาคุณครูพาทำกิจกรรม พาเล่นอะไร ถึงจะมีสื่อมากเพียงไรก็ไม่สนใจในการเล่นการทำกิจกรรมกับเพื่อน เขาได้เอาขวดน้ำมาจากบ้าน บอกกับแม่ว่าจะเอามาให้ครูทำเครื่องบินให้ ครูฟังแล้วยิ้มหน้าบาน รีบรับขวดน้ำจากน้องโน้ต แล้วบอกว่า “คุณครูจะทำให้หนูเล่นคะ ตอนหนูตื่นนอน แต่หนูต้องเล่นและทำงานกับเพื่อนนะคะ” น้องโน้ตรับปาก จากวันนั้น น้องโน้ตก็สนใจที่จะทำกิจกรรมกับเพื่อนๆ ครูทำเครื่องบินให้เอากลับบ้านหลังจากที่น้องตื่นนอน แม่ น้องบอกว่า น้องโน้ตหวงเครื่องบินที่ครูทำให้มาก และมีสื่ออะไรที่ครูทำให้เล่น น้องก็จะกลับไปเล่าให้แม่ฟัง แม่ น้องภูมิใจมาก และชื่นชมครูที่ปรับเปลี่ยนจากเด็กเฉยๆ กลายเป็นเด็กสนุกสนาน กล้าเล่น กล้าทำ กล้าแสดงออก จากสื่อที่ครูทำ

ครูสัญญากับตัวเองว่า ครูจะผลิตสื่อให้เด็กได้เล่นต่อไปเพราะมันคือสื่อรักประสานใจจากสองมือครูเพื่อความสุขเด็กน้อยนั่นเอง

จากคำบอกเล่าของผู้เฒ่า... สู่แรงบันดาลใจในการทำงาน

“อัยยะ ! ทรอยจิงศูนย์หนักกอ”

คำชมของคุณตาใจดีคนหนึ่งที่ไต่ยินจากงานกิจกรรมวันปิดโครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านสำนักกอในวันนั้นยังดังก้องในหูของดิฉันอยู่จนวันนี้

คำชมดังก้องในหูบั้นไบบนหน้าที่มีแว่นตาเป็นอาวุธประจำกายของดิฉันอยู่เคียงคู่ เสียงประสานเคียงคู่กับเสียงปี่พาทย์มโนราห์ที่กำลังร่ายรำอยู่ด้านหน้าเวทีฟังแล้วหายเหนื่อย มีกำลังใจการทำงาน ฉันทันไปมองคุณตา ท่านก็มองฉันอยู่ แล้วถามว่า “หายเหนื่อยแล้วยัง” ฉันทักตอบว่า ปลื้มมาก ทุกคนให้ความร่วมมือ มโนราห์ก็แสดงได้ดี มาเต็มทั้งเครื่องดนตรี คุณตาก็บอกว่า วันนี้ครุฑกับครุทุกคนจัดงานได้ดีมาก และตาก็ไต่ยินคนที่มาในงานชมครุกันทุกคน แบบนี้แหละดีแล้ว ถ้าเราให้ชุมชนมีส่วนร่วมงานก็จะออกมาดูดี

เหตุการณ์วันปิดโครงการวันนั้นเป็นเหตุการณ์ที่ประทับใจฉันอยู่จนวันนี้ แม้เหตุการณ์ผ่านมาเป็นปี แต่ความประทับใจจากความร่วมมือของชุมชนทั้งมโนราห์ หนังตะลุง เครื่องจักรสาน ขนมพื้นบ้าน ทุกคนเต็มใจมาช่วย และก็ทำหน้าที่ของตัวเองอย่างเต็มที่เพื่อเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กที่เป็นเสมือนลูกหลานของตน เป็นเมล็ดพันธุ์ที่รอการเลี้ยงดู ฝ้าพุ่มฟักจนเติบโตใหญ่ในอนาคต

ลูกสาวของดิฉันเคยถามฉันว่า “ทำไมแม่กลับบ้านเย็นทุกวัน” ฉันทักตอบลูกไปว่า แม่ต้องทำงาน ต่อไปพอหนูโตขึ้น หนูจะเข้าใจและรู้ว่าทำไมแม่ต้องทำงาน ฉันทักบอกลูกว่า “วันนี้แม่มีงานที่ศูนย์” ลูกสาวของดิฉันก็เลยพูดว่า “อ้อ ! ที่น้องมายด์เห็นแม่เตรียมของมากมายใช้มัย” ฉันทักตอบว่า “ใช่จ้ะ” พอตอนเย็นน้องมายด์ก็มาบอกว่า “วันนี้ที่ศูนย์แม่มรจัดได้ทรอยจิง น้องมายด์ชอบดูมโนราห์กับหนังตะลุงมากเลยคะ”

ขอบคุณคำชมของคุณตาที่เป็นแรงบันดาลใจในการทำงาน

ขอบคุณคำชมจากแก้วตาดวงใจของฉัน

ขอบคุณโครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

ขอบคุณทุกกำลังใจที่เป็นแรงบันดาลใจในการทำงาน

อำมร แก้วชูแสง
ศพด. บ้านสำนักกอ จ.พัทลุง
รุ่น 3 ปี 59

ครูจะสู้เพื่อหนูนะ

“แค่ทำสนามเด็กเล่นให้เด็กทำไม่มันยากนัก”

นี่เป็นคำถามของครูคนหนึ่งที่ยังคงก้องอยู่ในใจตลอดระยะเวลาสามปี หลังจากเปิดศูนย์เด็กเล็กมาสามปีที่รอมันเหมือนกองไฟที่ดูเหมือนจะมอดลง แต่วันหนึ่งกลับมีเชื้อไฟที่ทำให้มันกลับสว่างขึ้นมาอีกครั้ง

ในเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๘ คุณครูได้รับข่าวดีจาก ผอ.กองการศึกษาว่ามีโครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กจะมีการอบรมและให้เงินสนับสนุนในการทำสนามและสื่อ ทางครูสนใจจะไปอบรมหรือไม่ ซึ่งในขณะนั้นครูตอบตกลงไปโดยไม่คิดอะไรมาก นั่นคือก้าวแรกของการเริ่มต้น

หลังจากไปอบรมครั้งแรก ครูกลับมาด้วยพลังและแรงบันดาลใจเกินร้อยที่จะกลับมาสร้างสนามเด็กเล่นในฝันให้กับเด็กๆ แต่เมื่อลงมาดำเนินงาน ความฝัน กับความจริงมันเป็นเรื่องกันข้ามเสมอ อุปสรรคมากมายที่ประดังเข้ามา ความไม่พร้อมหลายๆ ด้านทำให้กำลังใจของครูเริ่มลดน้อยลงไปเรื่อยๆ บางครั้งต้องแอบมานั่งร้องไห้น้อยใจ แทบไม่อยากสู้ต่อ แต่พอเห็นเด็กๆ ครูต้องบอกตัวเองว่าเราต้องทำให้ได้. และการอบรมติดตามงานในครั้งที่สอง ก็เกิดขึ้นที่จังหวัดกระบี่ วันนั้นได้เจอเพื่อนๆ ครูที่ทำโครงการ ทีมงานที่คอยดูแลให้คำปรึกษา มันเหมือนครูได้กลับมาเติมพลังและความฝันอีกครั้ง การได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นประสบการณ์ในการทำงานมีแนวคิดใหม่ๆ มันทำให้ครูรู้ว่าเราต้องทำยังไงต้องเปลี่ยนแปลงและพัฒนาตรงไหน ในการกลับไปครั้งนี้ครูได้ดำเนินงานตามขั้นตอนจนเกิดสนามเด็กเล่นและมุมต่างๆ สำเร็จได้ด้วยความร่วมมือของทุกๆ ฝ่าย น้ำตาแห่งความภาคภูมิใจมันไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว

เช้าวันรุ่งขึ้น เด็กๆ มาโรงเรียนตามปกติแต่สิ่งที่สังเกตได้คือ สายตาที่เป็นประกายเมื่อได้เห็นสนามเด็กเล่นอยู่ตรงหน้า ทุกสายตาจ้องมองด้วยความตั้งใจ เมื่อครูให้เด็กๆ มาเล่นในสนามเด็กเล่น ทุกคนตื่นเต้นและสนุกกับการเล่น นั่นแหละคือภาพที่ครูคนหนึ่งรอคอยและอยากเห็นตลอดระยะเวลาสามปี ขอขอบคุณ สส. ที่มอบโอกาสและสิ่งดีๆ ให้ครูคนนี้ไม่มีวันลืม

สุนิษา สองรักษ์
ศพด.ทต. บ้านนาเมืองเพชร จ.ตรัง
รุ่น 2 ปี 58

ครอบครัวสื่อสร้างสรรค์

ตั้งแต่เด็กจนฉันเติบโตขึ้นมา ฉันคิดแค่ “ครอบครัว” จะมีเพียงแค่ปู่ย่าตายายพ่อแม่พี่น้องสามีและลูกเท่านั้น...

จนฉันเรียนจบและได้ทำงานในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านป่ารักษ์ ซึ่งเป็นหมู่บ้านโครงการพระราชดำริ ตอนนั้นฉันเรียนจบมาใหม่ๆ ไม่มีความรู้ความสามารถในการพูดและคุยกับคนอื่น ๆ มากนัก เพราะฉันคิดว่าไม่จำเป็นที่จะต้องทำอะไรที่นอกเหนือไปจากการสอนนักเรียน เข้ามารับนักเรียน ตอนเย็นส่งเด็กกลับบ้านก็แค่นั้น โดยไม่คำนึงถึงจุดประสานสัมพันธ์มากนัก นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้ฉันต้องอยู่แบบจุดเดิมๆ กับสังคมเดิมๆ มีวันหนึ่งฉันได้ยินผู้ปกครองของนักเรียนคนหนึ่งพูดขึ้นมาว่า “ครูอ้อมหยิ่ง” แค่ว่าพูดนั้นมันทำให้ฉันต้องคิดหนักและมีความหุดหู่ใจมาก

นับจากนั้นมาฉันเริ่มมองตนเองใหม่อีกครั้ง โดยสังเกตจากการที่ผู้ปกครองมาส่งบุตรหลาน ทุกท่านจะมองหน้าฉันและยิ้มให้ก่อน พร้อมทักทายฉัน ซึ่งจุดนี้ฉันควรจะเป็นคนพูดก่อนพวกเขาอีก นั่นเป็นชนวนให้ฉันต้องมามองที่ผู้ปกครองและชุมชนใหม่ เพื่อเปิดประเด็นในการสานสัมพันธ์อันดี แต่จุดนั้นก็ยังไม่ดีพอ ถ้าไม่มีโครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเกิดขึ้น โครงการนี้ได้เปลี่ยนแปลงฉันไปในทางที่ดีขึ้น ฉันกล้าแสดงออก กล้าพูด กล้าคุย กับผู้ปกครองมากขึ้น เพื่อขอความร่วมมือจากผู้ปกครองและชุมชนในการทำงานช่วยเหลือให้โครงการนี้ผ่านไปและสำเร็จด้วยดี

โครงการนี้ทำให้ฉันรวบรวมความกล้าหาญในการพูด การขอร้อง การกล้าเผชิญปัญหา รวมทั้งทำให้ฉันมีครอบครัวสื่อสร้างสรรค์เพิ่มมากขึ้น ฉันกลายเป็นบุคคลหนึ่งในครอบครัวของผู้ปกครองนักเรียน กลายเป็นที่รักของนักเรียน จากคำพูดที่ว่า “ครูอ้อมหยิ่ง” ไม่มีอีกต่อไปแล้ว เพราะฉันสามารถเปลี่ยนแปลงตนเองไปในทางที่ดีขึ้นจากการเข้าร่วมโครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กนั่นเอง

ครอบครัวไม่จำเป็นต้องมีเพียงแค่ครอบครัวเล็กๆ ในบ้านเราเท่านั้น แต่เราสามารถมีครอบครัวได้ทุกที่ที่เราสัมผัสสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ฉันรักครอบครัวสื่อสร้างสรรค์ของฉัน

สุปราณี จ้อยจิต
ศพด.บ้านหนองไผ่ จ.สกลนคร
รุ่น 3 ปี 59

เก่งเหมือนกันนะเรา

เมื่อก่อนฉันคิดว่า ฉันไม่มีความสามารถ รู้น้อย ทำอะไรก็ไม่เป็น ไม่กล้า
เสนอความคิดเห็น และไม่กล้านำเสนองานให้ผู้บริหาร...

หลังจากเข้าร่วมโครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ ได้รับความรู้จากการอบรม จนคิดว่าเราจะอยู่หนึ่งไม่
ได้ จึงนำเรื่องราวที่ได้รับมาไปแจ้งและเล่าให้ผู้บริหารฟัง เสนอให้มีการผลิตสื่อต่างๆ

โชคดีที่ผู้บริหารรับฟังและสนับสนุนให้เริ่มงานลงมือได้เลย จึงมีการจัดประชุมครูในศูนย์ฯ ทั้งหมด
เพื่อเสนองานและบอกถึงประโยชน์ในการเข้าร่วมโครงการ ครูทุกคนก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ฉันมีการฝึก
พูดนำเสนอและใช้ภาษาในการพูด เพื่อขอความร่วมมือจากผู้ปกครอง คณะกรรมการ ชุมชนและครู

ตอนนี้ฉันมีความสุข รู้สึกว่าตนเองกล้าพูดมากขึ้น กล้าที่จะคิดออกนอกกรอบ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ
ประสบการณ์ในการทำงานและนำเสนอผลงานบ่อยๆ

“ฉันคิดเสมอว่าการพยายามแล้วพลาด ดีกว่าพลาดที่จะพยายาม”

คำนี้ฉันท่องไว้เสมอ ที่สำคัญฉันได้รับความสามัคคีในหมู่คณะและได้ตั้งศักยภาพของครูแต่ละคนใน
ศูนย์มาใช้

“ครูแต่ละคนมีความสามารถไม่เหมือนกันทุกคน แต่สำคัญเท่ากัน”

อารีย์ นิชู
ศพด.ลำสืดทองพัฒนา จ.กทม.
รุ่น 4 ปี 60

ขยะพื้นชีพ

ย้อนกลับเมื่อ 3 ปีที่แล้ว...

ก่อนที่ครูในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านภูแฝงจะมาจะรู้จักกับคำว่า “มหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ในศูนย์
พัฒนาเด็กเล็ก” ช่วงฤดูฝนนับเป็นฤดูกาลที่น่าเบื่อมากอีกฤดูหนึ่ง ซึ่งฉันไม่ชอบเอาเสียเลย เพราะศูนย์
พัฒนาเด็กเล็กของฉันเป็นพื้นที่ต่ำมีหนองน้ำอยู่หลังศูนย์ ในสระก็จะมีผักบุง ผักกระเฉด เวลาน้ำท่วมสระน้ำ
ที่ไร ผักในน้ำก็จะส่งกลิ่นเหม็นจากการเน่าของพืชพวกนั้น น้ำก็ไหลมายังห้องน้ำเด็ก ทำให้ห้องส้วมของเด็กๆ
เต็มอย่างรวดเร็วและที่เป็นปัญหาหนักของฤดูกาลนี้คือปัญหาเรื่องของขยะกล่องนม ขวดพลาสติกที่ไม่
สามารถเผาทำลายได้

พอเข้าร่วมโครงการมหัศจรรย์ฉันได้พบปะกับเพื่อนๆ ที่มาจากหลายที่ซึ่งฉันไม่รู้จักมาก่อนเลยว่าพวก
เขามีความสามารถอะไรเก่งด้านอะไรบ้าง บางคนดูจากภายนอกแล้วดูซื่อๆ เหมือนจะไม่รู้อะไรเลยแต่พอเขา
ได้นำเสนอผลงานตามโจทย์ที่ทางโครงการกำหนดแล้ว ฉันรู้สึกทึ่งกับสิ่งที่เพื่อนนำมาเสนอ โดยประยุกต์มา
จากสิ่งของที่บ้านก็มีคือกล่องนม ลังนม ขวดน้ำ และแผงโซลาร์ บ้านของฉันมีเยอะแยะเลย ฉันกลับลุ่มใจกับการ
กำจัดมันโดยที่ไม่รู้จักคุณค่าเลยว่า เราทำลายสิ่งที่สามารถทำประโยชน์แก่คนอื่นได้ ฉันเริ่มตั้งใจจะทำขยะที่
ไร้ค่าพื้นชีพขึ้นมา เป็นสิ่งที่หลายคนต้องการ ฉันเริ่มคิดว่าฉันจะนำกล่องนมมาทำอะไร ลังนมมาทำอะไร

แล้วฉันก็ได้จัดการแปลงร่างกล่องนมที่เต็มทุกวันโดยการตัดกล่องนมทำความสะอาดแล้วนำมาทำ
หมวกจากกล่องนม ส่วนลังนมเปล่า ฉันเอากระดาษที่ไม่ได้ทำอะไรแล้วมายัดใส่กล่อง แล้วนำกล่องมาต่อเรียง
กันเป็นรูปร่างต่างๆ เช่นอุโมงค์ เสือโทรทัศน์ ตู้เย็น ชุ่มต่างๆ ในกิจกรรมที่จัดขึ้น โต๊ะสำหรับวางของ ชั้นวาง
หนังสือ ในขณะที่ทางเจ้าหน้าที่ได้เห็นเรา เราสามารถใช้ให้เกิดประโยชน์นำไปเป็นผลงานในการประเมินของ
อบต. ได้ ทุกวันนี้ฉันยังทำขยะให้กลับมามีชีวิตและเป็นประโยชน์แก่เด็กของฉัน

ฉันมีความสุขทุกครั้ง เวลาเห็นเด็กเล่นและมีความสุขกับสิ่งของที่ฉันทำขึ้นให้พวกเขา ฉันจะแปลง
ร่างขยะให้มีชีวิตอยู่อย่างนี้เรื่อยไปเพื่อพวกคุณมนุษย์น้อยๆของครู

ณัฐกานต์ สุวมัตย์
ศพด.บ้านภูแฝงม้า จ.มุกดาหาร
รุ่น 3 ปี 59

งานจะเปลี่ยนเพียงแค่ความคิดเปลี่ยน

เดิมเราเป็นคนขี้อาย ไม่กล้าแสดงออก กลัวพูดอะไรก็ผิด...

เพียงเพราะเราถูกเลี้ยงมาแบบลูกคนเล็ก ทุกอย่างพ่อแม่ทำให้หมด พอเราได้มาเป็นครู มีเพื่อนที่ทำงานส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว สอนเด็กด้วยความตั้งใจทำให้เรามีแนวทางในการสอนและการจัดกิจกรรมมากขึ้น

ในขณะที่เดียวกันเราก็เริ่มเข้าหาผู้ปกครอง ได้พูดคุยเพื่อให้ศูนย์พัฒนาไปในทิศทางเดียวกัน บางครั้งผู้บริหารไม่เห็นด้วยกับเรา เห็นเราทำงานข้ามหน้าข้ามตา แต่ไม่เคยที่จะเข้ามาดูเราทำงานว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาเราทำงานเพื่อเด็กมาตลอด

จนกระทั่งได้เข้าร่วมโครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ มีแนวทางการพัฒนาตนเองและเด็ก จึงคิดว่าต่อไปเราจะกล้าขอมากขึ้น กล้าบอกถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้อย่างเต็มที่ ไม่กลัวผลที่จะออกมาอย่างไร กล้าเผชิญกับปัญหามากขึ้น

บัดนี้โครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์กำลังจะจบลงในอีกไม่กี่วันข้างหน้า กว่าผู้บริหาร ผู้ปกครอง เพื่อนร่วมงานจะมองเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของเรา เราตัดสินใจที่จะย้าย แต่ไม่ว่าเราจะไปอยู่ที่ไหน โครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์จะตามติดตัวเราไปตลอด

...เพราะแค่เราเปลี่ยนความคิดคนอื่นได้ เราก็จะไปสร้างงานต่อไป

๔๘

ก้าวข้ามความกลัว

เมื่อมองตัวเองย้อนกลับไปเมื่อก่อน ไม่กล้าคิด ไม่กล้าแสดงออก...

ไม่มีความมั่นใจในตนเอง ทำงานทุกอย่างภายใต้คำสั่งของหัวหน้าศูนย์ ไม่มีทักษะการผลิตสื่อและไม่กล้าใช้ความคิดสร้างสรรค์ที่มี เพียงเพราะไม่กล้า กลัวผิด กลัวโดนต่อว่า

จนมาวันนี้เราต้องก้าวข้ามมาเป็นหัวหน้าศูนย์ มาเป็นผู้นำที่จะต้องพาศูนย์และครูเดินหน้าต่อ แม้จะมีคำถามให้ตัวเองว่า จะทำได้ไหม แม้จะมีคำว่ากลัวอยู่ แต่จะต้องก้าวผ่านคำว่ากลัว คำว่าไม่กล้าให้ได้ ยิ่งเข้ามาทำโครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ที่จะต้องนำครูในศูนย์ฯ ให้ดำเนินงาน โครงการนี้เปิดโอกาสให้ตนเองได้ใช้ความสามารถ ได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ ได้เจอเพื่อนเพื่อนครูจากศูนย์ฯ อื่น เกิดเครือข่าย ได้พบปะพูดคุย แลกเปลี่ยนความรู้และช่วยเหลือกัน

ณ วันนี้รู้สึกว่าคุณเองได้ก้าวผ่านคำว่า “กลัว” ไปแล้ว กล้าคิด กล้าแสดงออกและใช้ความคิดสร้างสรรค์ที่มีอย่างเต็มความสามารถ เพื่อพัฒนาศูนย์พัฒนาเด็กเล็กให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป

๔๙

เมตตา รอดประเสริฐ

ศพด.บ้านหนองปิ่นแตก จ.เพชรบุรี

รุ่น 4 ปี 60

วิลาวัลย์ มะลิปง

ศพด.วัดลำผักชี “ทิวะสุวรรณเทมีย์” จ.กทม.

รุ่น 4 ปี 60

จากก้อนหินเล็กๆ ก้อนหนึ่งที่ไม่มีใครสนใจ

**“ฉันต้องทำหน้าที่รับโครงการนี้ ซึ่งยังมองไม่เห็นทางว่าจะทำสำเร็จไหม
จะปรึกษาใครก็ไม่มี”**

ฮีม...เกิดเป็นคนมันต้องสู้สิ ด้วยสมองและสองมือ มองพื้นที่เบื้องหน้าที่เป็นหินแข็ง ฉันเริ่มขุดดินเป็นร่องด้วยความยากลำบากจนมือพอง มีครุเวรสามคน เห็นฉันขุดดินก็มาช่วยขุด จนเป็นร่องฝังล้อย่างที่อยากได้สำเร็จ

ขอบคุณนะสำหรับความมีน้ำใจ ทั้งๆ ที่เราไม่ได้สนิทกันเท่าไร แต่เรามีอุดมการณ์เดียวกันทำเพื่อพัฒนาเด็กของเรา จากการทำงานร่วมกัน เราได้เห็นน้ำใจของเพื่อนร่วมงาน ความสามัคคีที่เกิดขึ้น ผู้ปกครองรู้จักชื่อของฉันมากขึ้น ฉันจึงไม่ใช่ก้อนหินที่ไร้ค่าอีกต่อไป เพราะสิ่งที่ฉันตั้งใจทำด้วยความยากลำบากมันประสบความสำเร็จ เด็กๆชอบมาเล่น ผู้ปกครองชอบพาลูกๆ มาเล่นป็นปายล้อย่าง อย่างสนุกสนานไม่ยากกลับบ้าน

ภาพเบื้องหน้าที่เห็น มันทำให้ฉันยิ้มได้ หายเหนื่อยเลย ลูกๆ ที่รักของฉัน ความสุขของลูกๆ คือความสุขของครู

๕๐

การเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ในใจเรา

ตลอดชีวิตการทำงานบนเส้นทางสายครูศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก...

จัดการทำงานเพียงลำพัง กับประสบการณ์ที่ต้องเรียนรู้ด้วยตัวเอง จากไม่เคยสัมผัสกับงานสอน เสี่ยงร้องไห้ระงมของเด็กๆ ที่ทำให้ตัวเราเกิดอาการเครียด แต่วันหนึ่งเราถามกับตัวเองว่า **“เราทำงานนี้ด้วยอะไร เมื่อรักที่จะทำก็ต้องทำให้ดีที่สุด”**

จนผู้ปกครองเด็กรักถึงตัวตนของเราในการทำงาน ที่มุ่งมั่น ทำให้ผู้ปกครองไว้วางใจนำเด็กมาอยู่กับเราเพิ่มมากขึ้น จนทำให้ผู้นำได้เล็งเห็น จึงจัดจ้างครูเพิ่ม การทำงานดำเนินต่อไป เราจะทำให้เด็กๆ ได้มีพัฒนาการที่ดีขึ้น

จากการเข้าร่วมอบรมกิจกรรมโครงการต่างๆ ประสบการณ์ที่ทำให้เราเติบโตขึ้น จากคนที่ไม่กล้าพูด กล้าแสดงออก โครงการมหัศจรรย์ทำให้เราเกิดความมหัศจรรย์กับตนเอง กล้าพูด กล้าซักถาม ดึงชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการทำงาน ทำให้หัวใจเล็กๆ เกิดการ **“พองโต”**

จากผลสะท้อนย้อนกลับมานั้นไม่ใช่แค่การทำงาน แต่ได้ซึ่งมิตรภาพการทำงานร่วมกันที่มันหาซื้อไม่ได้จากท้องตลาดมันเปลี่ยนแปลงชีวิตผู้คนหนึ่งให้ก้าวพ้นจากโลกแคบๆ

๕๑

ทิพย์วัลย์ นพธัญญา
ศพด. วัฒนวลจันทร์ จ.กทม.
รุ่น 3 ปี 59

น้ำฝน กล้าหาญ
ศพด.อบต.พังตรุ จ.กาญจนบุรี
รุ่น 1 ปี 57

ความคาดหวังที่เป็นจริง

ความฝันของคนเรานั้นช่างแตกต่างกันนัก...

บางคนอยากเป็นโน่น อยากเป็นนี่ แต่ฉันอยากเป็นครูที่มีคุณภาพและสามารถพัฒนาเด็กให้มีพัฒนาการไปในทางที่ดี

ครูทุกคนก็อยากเห็นลูกศิษย์ของตัวเองเป็นคนดี มีพัฒนาการที่ดี ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สติปัญญาและสังคม แต่ความฝันนั้นอาจเป็นจริงหรือไม่มันขึ้นอยู่กับตัวเองและบุคคลรอบข้าง เราพยายามทำทุกอย่าง เช่นหาความรู้ให้กับตัวเองเพื่อให้มีทักษะในการสอนเด็กและหาเทคนิคใหม่ๆ ในการทำกิจกรรมกับเด็ก การปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็กเพื่อให้เด็กมีสื่อและเครื่องเล่นที่หลากหลายนั้นเป็นเพียงความฝัน โชคดีมากที่มีโครงการของ สสส. เข้ามาในศูนย์ ทำให้เราได้มีการพัฒนาศูนย์ของเรา

การได้รับการอบรมและได้รับเทคนิคใหม่ๆ จาก สสส. ได้มาผลิตสื่อ การทำวัสดุเหลือใช้มาทำเป็นสื่อและเครื่องเล่นได้ไปถ่ายทอดให้กับเพื่อนครูในศูนย์ โครงการนี้สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของเรา ทำให้เรามีความกระตือรือร้นและสามารถเปลี่ยนชีวิตของคนๆ หนึ่งได้

๕๒

จากแรงกายสู่ความภาคภูมิใจ

“สนามเด็กเล่นที่นี้สวยจัง”

คือประโยคที่ได้ยินบ่อยๆ ในช่วงหลัง ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองบัวรับเด็กอายุ ๒-๕ ปีมาอบรมเลี้ยงดูเพื่อส่งเสริมพัฒนาการให้มีความพร้อมทั้ง ๔ ด้าน คือ ด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา เพื่อให้พัฒนาการและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามวัย

หนึ่งปีก่อนหน้านี้ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองบัวยังขาดสื่อการเรียนการสอนที่จำเป็นสำหรับเด็ก จนกระทั่งได้เข้าร่วม “โครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก” ทำให้ครูและผู้ปกครองได้มีการร่วมมือกัน จัดทำสื่อต่างๆ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก

จากการเข้าร่วมโครงการทำให้ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองบัวได้มีเครื่องเล่นที่หลากหลายเพิ่มขึ้น ครูและผู้ปกครองได้มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีการร่วมแรงร่วมใจกันเพื่อเด็กทุนในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กได้มีพัฒนาการที่ดีตามวัย

ปัจจุบันเครื่องเล่นสนามของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองบัวจะเป็นสิ่งที่บุคคลทั่วไปเห็นได้เด่นชัด เพราะมีสีสันสดใสสะดุดตา มีผู้ปกครองพาบุตรหลานเข้ามาเล่นทุกเย็น โครงการนี้ทำให้ผู้ปกครองได้เข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้นเพื่อให้เด็กได้มีเครื่องเล่นเสริมพัฒนาการที่ดีต่อไป

๕๓

สารีนา สุหลง
ศพด.บ้านจวน้ำ จ.ยะลา
รุ่น 4 ปี 60

โสภิตา เชื้อขำ
ศพด.บ้านหนองบัว จ.ตรัง
รุ่น 4 ปี 60

ในที่สุดฉันก็ทำได้

ฉันเป็นคนหนึ่งที่คิดว่าฉันทำอะไรไม่ได้มากนัก...

ต้องพึ่งพาคนอื่น ให้คนอื่นพิมพ์งาน ทำรูป ทำพาวเวอร์พอย คิดว่างานพวกนี้ทำไม่ช่างยากเสียเหลือเกิน คลิ๊กไปคลิ๊กมา กดไปกดตามาไม่ได้เรื่องเลย งานคอมพิวเตอร์สุดท้ายต้องวางมันลงแล้ว หันหลังกับมัน ขาดิฉันคงจะไม่แตะต้องมันแล้ว

จนกระทั่งเมื่อได้รับทุนโครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ฯ ฉันเกิดในใจว่า นี่คืองานหินที่ต้องแบกภาระหนักๆ เพื่อไปสู่ความสำเร็จที่มีเด็กตาต้อๆ รออยู่ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กที่ได้รับการพัฒนา ผู้ปกครองและชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วม บุคลากรในศูนย์ได้รับการพัฒนา

ฉันถอนหายใจเฮือก แล้วบอกกับตัวเองว่า “เออวะ ไหนๆ ก็ไหน ๆ แล้ว ต้องสู้กันสักตั้งเพื่อเด็กๆ ของเรา แต่ก่อนอื่นฉันต้องเปลี่ยนความคิด เปลี่ยนทัศนคติของตัวเองใหม่” ฉันคิดในใจซ้ำๆ สุดท้ายจึงคอมพิวเตอร์นั่งนับหนึ่งใหม่ ลองพิมพ์งานทุกวันๆ ทำเรื่องง่ายๆ ก่อน ตรงไหนทำไม่เป็นก็ถามเพื่อน เริ่มเดินที่ละก้าว ทีละก้าว แต่เดินแบบสม่ำเสมอ ดำเนินโครงการทีละเรื่อง จากง่ายไปหายาก

ในที่สุดโครงการนี้ก็เห็นเป็นรูปธรรม ได้เห็นแววตาเด็กมีความสุข ศพด.เกิดการพัฒนาขึ้น ผู้ปกครองและชุมชนมีบทบาทมากขึ้น และตัวฉันเองก็เกิดการเปลี่ยนแปลงจากที่พิมพ์งาน ทำธุรการการเงินไม่เป็น สรุปรายงานทุกอย่างต้องใช้คอมพิวเตอร์ทำให้ฉันรู้สึกดีกับมัน เจ้าคอมพิวเตอร์ที่รัก

จนถึงบัดนี้ ฉันรักมันแล้ว งานทุกอย่างเสร็จสมบูรณ์ ไม่ต้องรอให้ใครทำแล้ว ไม่ต้องพึ่งใคร ฉันสามารถคิดและออกแบบงานเองจากเจ้าคอมพิวเตอร์ที่ฉันหันหลังให้กับมัน ในที่สุดฉันก็ทำได้แล้ว...เฮ้ !

เจะยะห์ มามะ
ศพด.บ้านบ่อโอน จ.ปัตตานี
รุ่น 3 ปี 59

เรื่องเล่ามหัศจรรย์ ความเปลี่ยนแปลงในผู้ปกครอง

เปิดใจสายใยรัก

เด็กจะมีพัฒนาการที่ดีและเหมาะสมกับวัยนั้น พื้นฐานสำคัญคือครอบครัว

ถ้าครอบครัวอบอุ่นให้ความสนใจต่อเด็ก เด็กก็จะมีพัฒนาการที่ดีขึ้นทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา มีคุณธรรมและจริยธรรมเติบโตไปเป็นคนดีของสังคม ดำรงชีวิตแบบพอเพียงและมีเหตุผล

หลังจากที่ ศพด. บ้านโนนสบายได้รับทุนจาก สสส. และได้จัดทำโครงการปลูกผักสวนครัวและการเลี้ยงปลา เพาะเห็ดฟาง ทางคณะครูได้ขอความร่วมมือจากหน่วยงานต้นสังกัดชุมชนและผู้ปกครองมาช่วยกันจัดทำและสร้างโรงเรียนเพาะเห็ด อ่างเลี้ยงปลา ซึ่งในการดำเนินงานตามขั้นตอนของโครงการนั้นผู้ปกครองและเด็กให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมอย่างขมักเขม้นเลยทีเดียว

ขณะที่ลงมือทำอยู่นั้นมีคุณตาของน้องเอ๋ย ชื่อว่า “ตาโตก” ได้มาพูดคุยว่า ทำไปทำไม เด็กไม่รู้เรื่องอะไรหรอก ครูจึงอธิบายบอกเล่าเกี่ยวกับประโยชน์ของโครงการในด้านต่างๆ ตาน้องเอ๋ยบอกว่าจะคอยดูโครงการว่าสำเร็จไหม **ครูก็ตอบไปว่า โครงการนี้ต้องทำให้สำเร็จและหลานของตาก็สามารถรับประทานผักได้ด้วย เพราะน้องเอ๋ยไม่ชอบทานผัก**

หลังจากดำเนินโครงการไปจนเกิดผลสำเร็จ ครุนำผักและปลาที่เลี้ยงมาประกอบอาหารให้เด็กรับประทาน เด็กรับประทานทุกคน รวมทั้งน้องเอ๋ยด้วย เพราะเด็กๆ เห็นคุณค่าในผักที่เขาปลูก ปลาที่เขาเลี้ยงว่ากว่าจะได้มารับประทานต้องใช้เวลาในการเพาะปลูกและเลี้ยงด้วยความเอาใจใส่และครูสามารถนำไปจำหน่ายให้กับผู้ปกครองด้วย รวมทั้งยังสามารถหารายได้เข้ามาพัฒนาบำรุง ศพด. อีกทางหนึ่งด้วย โครงการดีๆ แบบนี้ทาง ศพด. ได้จัดทำมาจนถึงปัจจุบันเพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ ศักยภาพตามวัย ศพด. มีสื่อที่ดี พื้นที่ดี และเด็กมีภูมิดี ทำให้ผู้ปกครองและผู้นำชุมชนให้ความสนับสนุนและยกย่องครูว่ามีความสามารถในการจัดการเรียนการสอนและการบริหารจัดการศูนย์ได้เป็นอย่างดี

บางครั้งสิ่งที่เราคิดว่าทำไม่ได้ ถ้าเราไม่ลงมือทำ ผลก็จะไม่เกิด แต่ถ้าเมื่อใดที่เราลงมือทำด้วยความรัก ความสมัครใจ ความร่วมมือร่วมใจในทุกภาคส่วนก็จะทำให้ชุมชนนั้นมีความสุข ประสบความสำเร็จในทุกด้าน ครอบครัวอบอุ่น ชุมชนเข้มแข็ง ก็จะส่งผลดีกับเด็กๆ ในชุมชนได้รับผลดีด้วย เติบโตเป็นเด็กดี เป็นคนดีของสังคม พื้นฐานครอบครัวดี สถานศึกษาดี ผู้นำดี นำชีวิตคนในชุมชนพบแต่ความสุข ขอขอบคุณโครงการดีๆ ที่ สสส. น้อมอบให้กับเราจะจดจำและทำต่อให้ดีที่สุด

ชนม์ชนก เบญจวรรณ
ศพด.บ้านโนนสบาย จ.สุรินทร์
รุ่น 1 ปี 57

แม่คือผู้ถ่ายทอดสติปัญญาไปให้ลูก

เมื่อเด็กได้เข้าสู่วัยที่ต้องไปโรงเรียน...

เด็กจะมีการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย มีพัฒนาการทางด้านอารมณ์ การเข้าสังคม และได้พัฒนาระบบสมอง ด้านสติปัญญากันอย่างเต็มที่ ถ้าพ่อแม่ดูแลอย่างใกล้ชิด ให้ความสำคัญกับลูกมาก ลูกก็จะเจริญเติบโตขึ้นมาเป็นเด็กที่ดีมีคุณภาพของครอบครัวและสังคม ถ้าหากว่าไม่ได้รับการพัฒนาในด้านสติปัญญาอย่างถูกต้อง ความสามารถในการเรียนรู้จากอายุขัยยังมีผลต่อพัฒนาการ นั่นก็แสดงว่า ยิ่งสอนเร็วเท่าไรก็ยิ่งดี เพราะเด็กสามารถเรียนรู้และซึมซับทุกอย่างที่เราสอนไว้ได้เป็นอย่างดี อย่าปล่อยให้ผ่านไปเลยไปเปล่าๆ เพราะอาจทำให้เซลล์สมองของเด็กหยุดการเชื่อมต่อ

ครูได้สังเกตเห็นผู้ปกครองส่วนมากหิบบ่นแต่แท็บเล็ต โทรศัพท์ให้ลูกตลอด บางวันเด็กตื่นสาย มาโรงเรียนสาย ครูจึงได้สอบถามถึงสาเหตุจากผู้ปกครอง ได้ความว่าน้องดูแท็บเล็ต ดูโทรศัพท์ เล่นเกมส์ บางครั้งไม่ยอมนอนถ้าไม่ได้เล่น นี่คือนิสัยที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน ครูจึงได้ปรึกษากันหาวิธีแก้ไขเพื่อให้เด็กติดแท็บเล็ต โทรศัพท์ หรือเกมส์ โดยจัดทำโครงการยืมหนังสือนิทานเพื่อให้ผู้ปกครองนำกลับบ้านไปเล่าให้เด็กๆ ฟัง เสริมสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัว ให้ผู้ปกครองได้มีเวลาดูแลบุตรหลานได้อย่างเต็มที่ เพื่อฝึกให้ลูกได้ใช้กระบวนการคิด วิเคราะห์ แสดงความคิดเห็น หลังจากเล่านิทานเสร็จแล้วจดบันทึกคำพูดของลูก

สองเดือนผ่านไปหลังจากทำโครงการเล่านิทาน ผู้ปกครองให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เด็กเลิกเล่นโทรศัพท์ แท็บเล็ต แล้วหันมารักการอ่าน โดยทางศูนย์ฯ ก็ได้จัดทำสื่อป๊อปปี้ต่าง ๆ เพื่อเสริมให้เด็กรักการอ่าน ส่วนมากเด็กจะอ่านจากภาพแล้วใช้ความจำ

ดังนั้น การจัดทำโครงการส่งเสริมการรักการอ่านโดยให้ผู้ปกครองเป็นผู้ถ่ายทอดจึงประสบผลสำเร็จ และในด้านของการการผลิตสื่อป๊อปปี้ส่งเสริมการอ่านให้เด็กปฐมวัยก็ได้รับการตอบรับ เด็กๆ สนใจในการร่วมทำกิจกรรมรักการอ่านมากขึ้น

อุบลรัตน์ มัญฐานง
ศพด.ทต.ตันธง จ.ลำพูน
รุ่น 1 ปี 57

ลูกดีสร้างได้ด้วยสองมือเรา

เสียงของเด็กที่หัวเราะเอิ๊กอ๊ากเวลาที่เดินเข้ามาบริเวณศูนย์พัฒนาเด็กเล็กแห่งนี้...เป็นเสียงแห่งความสุขของคุณครูและของคุณพ่อคุณแม่ทุกครั้ง การที่เราเห็นเด็กตัวเล็กๆ ได้เล่น ได้เรียนรู้เพื่อพัฒนาให้เขาเติบโตเป็นเด็กดีที่คุณค่าต่อสังคมในอนาคตเป็นสิ่งที่คนเป็นครูหวังไว้ เด็กๆ รุ่นแล้วรุ่นเล่าที่เราพร่ำสอนผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ นำมาใช้กับเด็กๆ และเราก็เฝ้ามองเด็กที่ก้าวออกไปศึกษาต่อในสถานศึกษาที่สูงขึ้นอย่างภาคภูมิใจ

ปีการศึกษานี้ก็เช่นกัน เปิดเรียนวันแรกจะมีการรับเด็กปฐมวัยเข้ามาเรียนรู้ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กใหม่ ซึ่งก็จะมีทั้งเด็กเก่าและเด็กใหม่ เด็กเก่าจะมีความพร้อมในการมาโรงเรียน ไม่ร้องไห้กระจองแงง และช่วยเด็กช่วยปลอบน้องใหม่ไม่ให้ร้องไห้ในช่วงสัปดาห์แรกถึงสัปดาห์ที่สอง

ในช่วงสัปดาห์แรก ครูสังเกตเห็นน้อง “พิงกี้” อายุ ๔ ขวบเพิ่งย้ายมาจากที่อื่น น้องพิงกี้ไม่พูด ไม่คุยแบบอยู่คนเดียว ไม่เล่น ไม่กิน เหมือนกับเด็กๆ ทั่วไป ปวดฉี่หรือปวดอึก็จะราดตรงนั้นเลย หลังจากสองสัปดาห์ผ่านไป พฤติกรรมก็ยังเหมือนเดิม ครูจึงได้พูดคุยกับผู้ปกครองของน้องจึงได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า พ่อแม่ของน้องเล็กกัน และน้องเป็นลูกที่ติดแม่มาก โดยแม่แต่งงานใหม่กับคนในชุมชนนี้ จึงย้ายลูกมาด้วย แต่แม่ไม่เคยพาลูกไปเที่ยวหรือเล่นกับใครเลย อยู่แต่ในบ้าน เล่นเกม ดูทีวี ไม่ชอบทานข้าว เจ็บป่วยบ่อย ผู้ปกครองถามว่าจะทำอย่างไรจึงจะช่วยลูกได้ อยากให้ครูช่วยแนะนำ ครูจึงบอกว่าถ้าให้ครูทำฝ่ายเดียวคงไม่สำเร็จถ้าผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือ คุณแม่จึงยิ้มออกมาและบอกว่ายินดีให้ความร่วมมือกับครูทุกเรื่อง

หลังจากเปิดใจคุณแม่ได้แล้ว ครูจึงเริ่มเอาใจใส่กับน้องพิงกี้มากขึ้น โดยครูพาทำกิจกรรมง่ายๆ และจูงมือน้องเข้าร่วมทุกครั้ง ตามด้วยคำยกย่องชมเชยเพื่อเสริมกำลังใจเวลาน้องทำได้ รวมทั้งเพื่อนๆ คอยให้กำลังใจด้วยเช่นกัน หลังจากชวนเล่น ชวนทำกิจกรรมไปได้ระยะหนึ่ง น้องพิงกี้จึงเริ่มปรับตัวเข้ากับเพื่อนๆ ได้ และสามารถเล่นกับเพื่อนอย่างมีความสุขมากขึ้น

หลังจากน้องพิงกี้ได้รับความดูแลเอาใจใส่ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียนร่วมมือกัน ปัจจุบันน้องมีความสุข มีรอยยิ้ม เสียงหัวเราะดังออกมาเสมอ รวมทั้งยังกล้าพูด กล้าทำ และกล้าแสดงออกมากขึ้น...นี่แหละหนทางการพัฒนาเด็กปฐมวัย เราสามารถสร้างได้ด้วย “สองมือเรา” นั่นเอง

อรวรรณ อุทโท
ศพด.บ้านห้วยม่วง จ.กาฬสินธุ์
พี่เลี้ยง รุ่น 4 ปี 60

สานสัมพันธ์พ่อลูก

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กของฉันเพิ่งตั้งขึ้นมาใหม่ ยังไม่มีอาคารอื่นเลย...

นอกจากอาคารเรียน พ่อได้โครงการแล้วก็จัดการประชุมผู้ปกครองและคณะกรรมการศูนย์ถึงรายละเอียดโครงการว่าไม่มีค่าจ้าง มีแต่งบประมาณมาลงพื้นที่ เพราะเราไม่มีหลังคา ไม่มีอะไรเลย ผู้ใหญ่บ้านจึงของบสนับสนุนจากผู้ปกครองละแรงงาน โดยให้ครูเดินไปขอรับบริจาคจากผู้ปกครองทุกคนจนได้เงินค่าอุปกรณ์มาแล้วแต่ยังไม่มีช่างที่จะเป็นทำจึงนึกถึงพ่อน้องแคน

ก่อนหน้านี้น้องแคนเป็นเด็กที่ไม่ค่อยเข้าร่วมกิจกรรมและเอาแต่ใจตัวเอง แต่หลังจากได้โครงการ สสส. ฉันก็เริ่มอ่านหนังสือให้ฟัง เข้าไปกอด และพ่อกุญทุตอะไร เขาเริ่มทำตามและพูดให้พ่อกับแม่ฟังทุกวันในสิ่งที่ครูพูด เนื่องจากพ่อน้องแคนเป็นช่าง ครูเลยเดินเข้าไปพูดกับน้องแคนว่า ครูได้ยินว่า “พ่อน้องแคนเป็นช่างเก่งมาก และทำอะไรก็ได้หลายอย่างเลยจริงไหมคะ”

น้องแคนจึงยิ้มและพูดว่า “พ่อผมรับจ้างสร้างบ้านและเดินสายไฟ ซ่อมน้ำครับ” ครูจึงบอกว่า “พ่อน้องแคนเก่งมากครับ ตอนนี้อยู่ศูนย์ของเราจะทำสนามเด็กเล่น แต่ยังไม่มียางเลย และเราไม่มีเงินจ้างคุณพ่อของน้องแคน มีแต่อาหารให้กิน ถ้าพ่อน้องแคนไม่มาทำให้ เราจะไม่มีสนามให้น้องแคนและเพื่อนๆ เล่นสนุกกัน”

น้องแคนจึงบอกว่า “เอาแบบนี้ครับ ผมจะให้พ่อมามุงหลังคาให้ นะครับ” ครูได้ตอบกลับไปว่า “ครูไม่มีค่าจ้างให้ นะครับ” น้องแคนจึงตอบกลับมาว่า “บ่เป็นหยั่งครับ” น้องแคนเดินมากับคุณพ่อพร้อมเครื่องมือช่าง แล้ววิ่งมาสวัสดิ์ พร้อมกับพูดให้ฟังว่า

“คุณครูครับ ผมพาคุณพ่อกับมาทำสนามเด็กเล่นละครับ” ครูให้น้องแคนช่วยทาสีล้อรถและช่วยขนถังสี น้องแคนจึงยิ้มด้วยความภาคภูมิใจ หลังจากนั้นคุณครูมีโอกาสนสอบถามคุณพ่อน้องแคนว่า น้องพูดว่าอย่างไรบ้าง คุณพ่อกับน้องเล่าให้ฟังว่า “เขาจะเข้าไปหอมแก้ม แล้วเขาจดหมายให้พ่ออ่าน พร้อมกับพูดว่า พ่อเป็นช่างที่เก่งมากในการทำสนามเด็กเล่นให้ครูผมแน่ๆ ถ้าพ่อไปช่วยลูกจะรักพ่อกับแม่ขึ้นอีก”

หลังจากนั้นพ่อน้องแคนมาช่วยมุงหลังคาสามวันจนเสร็จสมบูรณ์พร้อมกับมีน้องแคนมาช่วยงานเล็กๆ น้อยๆ ด้วยกัน เป็นการสานสัมพันธ์พ่อลูกได้อย่างน่าประทับใจ

เตือนใจ ธรรมแก้ว
ศพด.วัดศรีลาชัย จ.อุบลราชธานี
รุ่น 4 ปี 60

พลังรักจากครอบครัว

โรงเรียนเป็นสถานที่ที่เรามักจะเรียกว่าบ้านหลังที่สองของเด็ก...

ผู้ปกครองบางคนจึงคิดว่าหมดภาระของตนแล้วเมื่อลูกไปโรงเรียน เหมือนโรงเรียนที่ฉันสอนอยู่ ผู้ปกครองทำหน้าที่เพียงส่งลูกขึ้นรถรับส่งจากหมู่บ้าน และไม่เคยมิได้พูดคุยกับครูเลย ฉันไม่สามารถรู้เลยว่าเด็กแต่ละคนมีพฤติกรรมอย่างไรเมื่ออยู่ที่บ้าน จนเมื่อฉันได้เข้าร่วมโครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ของ สสส. และมีแนวทางให้ขับเคลื่อนโครงการโดยให้ผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วม ฉันจึงได้เขียนโครงการผลิตสื่อเครื่องเคาะจังหวะ และนิทานสำหรับเด็ก โดยเชิญผู้ปกครองมาผลิตร่วมกับครู พร้อมกับลุ้นว่าจะมีผู้ปกครองมาร่วมหรือเปล่านะ

และแล้ววันผลิตสื่อก็มาถึง ผู้ปกครองหลายเพศ หลายวัย เดินทางมาทางเงินอายุเข้ามาในโรงเรียน แล้วถามครูว่า “สิมาให้เฮ็ดอียังก็ครู” ฉันได้แต่ยิ้มและขอบคุณที่ทุกคนมา ฉันให้ความรู้ในการผลิตสื่อแต่ละขั้นตอนและลงมือทำสื่อกับผู้ปกครอง หลังจากทำเสร็จผู้ปกครองภูมิใจมากที่ตัวเองได้เป็นส่วนหนึ่งในการทำสื่อให้ลูกหลานของตัวเองได้ใช้

หลังจากการจัดกิจกรรมผลิตสื่อไปสองครั้ง ครูและผู้ปกครองก็มีปฏิสัมพันธ์กันมากขึ้น ผู้ปกครองเข้ามาในอำเภอก็แวะมาหาครู พูดคุยเรื่องพฤติกรรมของลูกหลานตัวเองให้ฉันฟัง และร่วมกันพัฒนาเด็กที่เรารักร่วมกันต่อไป

๖๒

นิทานสายใยรัก

“หนูกลัว หนูกลัว”

น้องจูเนียร์ถึงวัยที่ต้องมาเรียนที่ศูนย์ฯ แล้ว แต่น้องอยู่กับยายไม่มีใครมาส่ง ไม่ได้มาเรียนพร้อมเพื่อนผ่านไป ๑ ปี พ่อได้ลาออกจากงานมาดูแลน้องและพาน้องมาเรียนที่ศูนย์ฯ

เนื่องจากน้องจูเนียร์เคยอยู่กับยาย ส่วนพ่อแทบไม่เคยอยู่ด้วยกัน เวลาที่พ่อมาส่งน้องจะไม่ยกมือไหว้ครู ไม่ค่อยคุยกับใคร แต่หลังจากมาเรียนได้สักพักหนึ่ง ครูเริ่มทำให้น้องไว้ใจ ผ่านการพูดคุยเล่านิทานให้น้องฟัง และให้หนังสือนิทานกลับบ้านเพื่อให้ผู้ปกครองเล่าให้น้องฟัง ทำให้น้องจูเนียร์เริ่มสนุกสนานกับการฟังนิทานนิทานและอยากมาเล่นกับเพื่อนที่ศูนย์ฯ

ในเวลาต่อมา น้องจูเนียร์ก็เริ่มมีความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น จากเด็กที่ไม่มีความผูกพันกับพ่อตนเองก็เริ่มพูดคุยกับพ่อมากขึ้น เพราะหลังจากครูให้ผู้ปกครองอ่านนิทานให้ฟัง ทั้งสองพ่อลูกจึงมีกิจกรรมทำร่วมกันและผูกพันกันมากยิ่งขึ้นนั่นเอง

๖๓

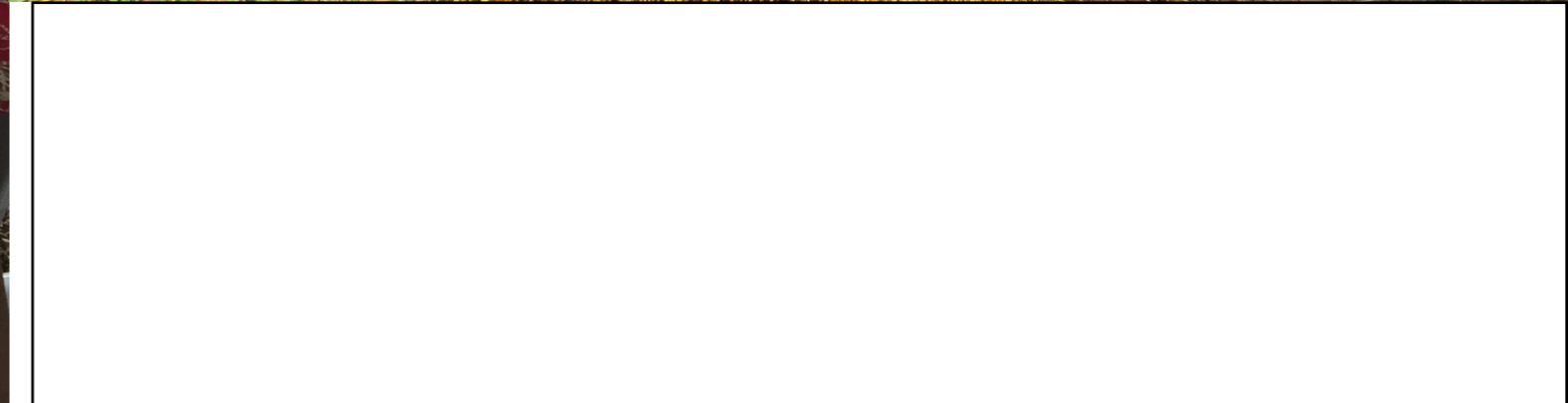

สิรินันท์ แสนทวีสุข
รร.เขื่อนโนน (เจริญราษฎร์) จ.อุบลราชธานี
รุ่น 3 ปี 59

ปณิดา มาลีเนตร
ศพด.บ้านน้ำทรัพย์ จ.เพชรบุรี
รุ่น 4 ปี 60

เรื่องเล่ามหัศจรรย์ ความเปลี่ยนแปลงในชุมชน

ตลาดहरษา

“ครูๆ ชื้อกับข้าวเสร็จแล้วมาเอาแข่งปลาทุด้วยนะ”

เสียงร้องของป้าจันทร์ แม่ค้าขายปลาทุในตลาดตั้งขึ้น ซึ่งเป็นเสียงเรียกที่สร้างความประทับใจให้ฉันมาจนถึงวันนี้ เพราะแข่งปลาทุของป้าจันทร์ทำให้สร้างความสุขของเด็กๆ ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กได้เนอะสิ

หลังจากครูได้ทำโครงการหัตถกรรมสื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กและวันนั้นครูไปซื้อกับข้าวที่ตลาด บังเอิญไปเห็นป้าจันทร์กำลังเอาแข่งปลาทุทึงลงถึงขยะก็เลยถามป้าจันทร์ว่า “ป้าจันทร์ แข่งปลาทุไม่เอาแล้วใช้ไหม จันทนูของนะ จะเอาไปทำของเล่นให้เด็กๆ” พอได้แข่งปลาทุก็นำมาประดิษฐ์กระพรวนแข่งปลาทุให้เด็กและนำไปให้ป้าจันทร์ดู ถามป้าจันทร์ว่า “ดูแข่งปลาทุป้าจันทร์สิ สวยมัย”

ป้าจันทร์ตอบว่า “สวยจ้า” แล้วป้าจันทร์ก็ลองเคาะกระพรวนแข่งปลาทุด้วยความสนุกสนาน พวกแม่ค้าที่นั่งใกล้กันต่างก็หัวเราะชอบใจและมีความสุขไปด้วย หลังจากนั้นแม่ค้าอีกหลายคนก็เริ่มเก็บเศษวัสดุไว้ให้ครูเพราะเชื่อว่าครูนำเศษวัสดุไปประดิษฐ์ของเล่นให้เด็กได้

วันนี้เป็นอีกวันหนึ่งที่พื้นवलตะโกนบอกว่า “ครูเอาขวดนมเปรี้ยวมัย” พื้นवलเป็นแม่ค้าขายนมเปรี้ยวในตลาด และขวดนมเปรี้ยวก็สร้างความสุขให้เด็กๆ ได้ในวันต่อมา เพราะครูนำมาประดิษฐ์เป็นแทมบูรินให้เด็กๆ เคาะเช่นสนุกสนาน

ทุกครั้งที่เดินเข้ามาในตลาดทำให้ครูมีความสุขเหลือเกิน เพราะแม่ค้าในตลาดต่างตะโกนเรียกร้องให้ครูนำวัสดุเหลือใช้ไปทำของเล่นให้เด็ก รวมถึงแม่ค้าขายกวยเตี๋ยวที่ให้ไม้ตะเกียบมาให้ครูทำไม้ตักลองให้เด็กเล่นด้วยเช่นกัน

แม้ว่าวันนี้ป้าจันทร์ล้มป่วยลงแต่ความประทับใจยังคงอยู่ หันไปมองกระพรวนแข่งปลาทุที่ไร นึกถึงรอยยิ้มของป้าจันทร์และแม่ค้าในตลาดที่ส่งเสียงหัวเราะสนุกสนานกับการได้เห็นของเล่นที่ทำมาจากเศษวัสดุของตนเอง

จากแข่งปลาทุที่ไม่มีใครเห็นคุณค่าได้ถูกพัฒนาเป็นสื่อเสริมพัฒนาการเด็กและชุมชนยังได้มีส่วนร่วมในการส่งเสริมการเรียนรู้และการได้รับความรู้จาก สสส. พร้อมทั้งโอกาสดีๆ เป็นการเชื่อมโยงที่ทำให้เกิดความสุขของศูนย์เด็กและชุมชน

ศรัณยา สมนาม
ศพด.ทต.ห้วยลาน จ.พะเยา
รุ่น 3 ปี 59

ชุมชนเล็กๆ เพื่อเด็กน้อย

ย้อนไปเมื่อห้าปีที่ผ่านมา...

ผู้ดูแลเด็กที่ไม่ค่อยมีความสามารถอะไรมากมายได้ย้ายมาทำงานที่ศูนย์พัฒนาเด็กแห่งนี้ด้วยความไม่มั่นใจและเกรงกลัวกับชุมชนแห่งนี้เพราะเป็นที่ทำงานใหม่และมีแต่ผู้คนที่เก่ง มีความรู้กันเกือบทุกคน

ในวันแรกที่ได้เข้ามาทำงานในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กแห่งนี้มีความรู้สึกว่าจะทำงานกับคนในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กแห่งนี้ได้หรือไม่ เพราะคนในชุมชนนับถือศาสนาคริสต์ทำให้ไม่มั่นใจในการทำงานกับชุมชนว่าเราจะทำงานกับชุมชนได้อย่างไรบ้าง

เมื่อเวลาผ่านไปหนึ่งปี ชุมชนแห่งนี้ได้มีการมาเป็นคณะกรรมการให้กับศูนย์พัฒนาเด็กเล็กมากขึ้น ผ่านไปอีกสองปีได้มีโครงการ สสส. เข้ามาจึงเขียนโครงการไปขออนุมัติจึงได้รับความช่วยเหลือจากชุมชนมากยิ่งขึ้น ด้วยการมาเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการของโครงการนี้ ทางชุมชนได้ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีโดยการมาเป็นครูภูมิปัญญาพื้นบ้าน ร่วมจัดหาอุปกรณ์จากวัสดุธรรมชาติมาทำของเล่นให้กับเด็ก มาเป็นคณะกรรมการช่วยหาวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องซื้อจากร้าน มีการใช้รถส่วนตัวมาช่วยลากของให้ ทำให้รู้ว่าชุมชนแห่งนี้ไม่ได้น่ากลัวอย่างที่เรเคยคิด

จากชุมชนที่นับถือศาสนาคริสต์ที่เราคิดไปเอง คิดไปว่าชุมชนจะมีอคติกับการมาทำงานของเรา กลับกลายเป็นการกระทำทางบวกที่น่าประทับใจที่ได้เข้ามาทำงานในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในชุมชนแห่งนี้

วรัญญา ดวงบุผา
ศพด. บ้านทุ่งเย็น จ.พะเยา
รุ่น 2 ปี 58

กระบะซึ่ง...วิ่งนำล้อรถมาส่ง

“มาแล้วครับ ล้อรถ เอาไว้ตรงไหนดีครับ” น้ำเสียงอันหนักแน่นดังกังวานอยู่หน้าห้องเรียนทำให้คุณครูต้องรีบออกมาดู

เช้าวันศุกร์ ก่อนเข้าแถวเคารพธงชาติ มีรถกระบะคันหนึ่งบรรทุกล้อรถมาเต็มกระบะหลัง คุณครูออกมาดูก็ต้องยิ้มอย่างดีใจเพราะลุนิล เจ้าของร้านเอกยานยนต์นำยางล้อรถยนต์มาให้เพื่อทำของเล่นให้กับเด็ก ลุนิลดีใจมาก มีน้ำใจกับศูนย์พัฒนาเด็กเล็กสิรินธรเสมอ ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีทุกครั้ง และลุนิลก็มาช่วยระบายนโยบายรถยนต์ให้มีสีสันสวยงามด้วย เด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กแห่งนี้รู้จักลุนิลกันทุกคน

หลังจากหนึ่งเดือนผ่านไป ของเล่นจากยางรถยนต์ก็เสร็จ เด็กทุกคนเล่นอย่างสนุกสนาน เด็กจะพูดกันว่าของเล่นจากลุนิล ล้อรถของลุนิล เด็กๆ ต่างมีความสุขกับของเล่นยางรถยนต์ที่ลุนิลขนมาให้กันทุกคน

เรื่องเล่ามหัศจรรย์ ความเปลี่ยนแปลงในผู้บริหาร

ผู้บริหารกับความท้าทายบทใหม่

“คุณคิดยังไงถึงไปขอทุนกับ สสส. ต่อไป เราต้องเผชิญรับมือกับ สตง. ไม่อยากตอบคำถามหน่วยตรวจสอบ”

เสียงของผู้บริหารท่านหนึ่งกล่าวกับข้าพเจ้า ซึ่งเป็นครูตัวเล็กๆ คนหนึ่งหลังจากได้รับหนังสือแจ้งจากโครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก คำพูดนี้ทำให้หัวใจที่กำลังพองโตห่อเหี่ยวลงและนำมาครุ่นคิดด้วยความวิตกกังวลว่า นับจากนี้ต่อไปข้าพเจ้าอาจต้องเผชิญกับปัญหาในการทำงานอย่างแน่นอน แต่ด้วยหัวใจอันแน่วแน่มุ่งมั่นจึงบอกกับตัวเองว่า เราต้องศรัทธาและเชื่อในสิ่งที่ทำ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาเด็ก พัฒนาศูนย์ฯ เราต้องสร้างผลงานให้เกิดขึ้นเป็นที่ประจักษ์จนผู้บริหารยอมรับให้ได้ นับจากนั้นมาครูจึงเริ่มวางแผนและลงมือทำ ทำ และทำ

๖๘ บทเริ่มต้นของการทำงานโครงการมหัศจรรย์ฯ ดำเนินไปโดยครูลงพื้นที่ประสานงานกับผู้ปกครอง และกรรมการบริหารศูนย์พัฒนาเด็กเล็กนครไชยบุรี ผู้นำชุมชน ทุกส่วนมาเข้าร่วมประชุม ครูต้องทำงานอย่างหนัก ทั้งศึกษาหาข้อมูล ผลการวิจัย บทความ สารคดีต่างๆ เพื่อเตรียมนำมาเสนอต่อที่ประชุม คณะกรรมการโครงการมหัศจรรย์ฯ เพื่อทำความเข้าใจและรับทราบความเป็นมาของการรับทุนเพื่อดำเนินงานพัฒนาลูกหลานของพวกเราทุกคน

ไม่เพียงแต่ครูต้องให้ความรู้ความเข้าใจแต่ครูต้องสร้างความตระหนักให้เกิดขึ้นให้ได้ หลังจากการชี้แจงให้ความรู้กับคณะกรรมการโครงการทุกท่านมีใจอยากพัฒนาให้ลูกหลานและศูนย์พัฒนาเด็กเล็กแห่งนี้ความเปลี่ยนแปลงตามแนวทางของวัตถุประสงค์ของโครงการ ผู้ปกครอง คณะกรรมการ ทุกคนต่างร่วมมือร่วมแรงร่วมใจอย่างหนัก หุ่มเททั้งทรัพยากร งบประมาณ เพิ่มเติมวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เพื่อมาร่วมเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

สิกันขมา กลั่นกลิ่น
ศพด. นครไชยบุรี จ.พิจิตร
รุ่น 2 ปี 58

บทพิสูจน์ความสำเร็จ

“สสส. ถ้าเข้าโครงการแล้ว เราจะได้อะไร มีแต่อบรมๆ เป็นคำพูดของผู้บริหารท่านหนึ่งกล่าวไว้”

ณ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กแห่งหนึ่ง ย้อนกลับไปเมื่อประมาณ ๑๐ เดือนก่อนจะเข้าโครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ครั้งแรกที่เข้าโครงการต้องขออนุญาตต้นสังกัด เมื่อมีโอกาสได้เข้าพบกับผู้บริหารตามลำดับชั้นการบริหารส่วนต่างๆ ก็ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับโครงการนี้ ผู้บริหารต่างมีความคิดว่า การเข้าร่วมโครงการกับ สสส. คงไม่ได้อะไร มีแต่อบรม และทำให้คนในเทศบาลต้องเสียสละเวลามาช่วยงานศูนย์ ข้อความนี้ได้กลายเป็นแรงผลักดันที่ทำให้ฉันต้องการลบทัศนคติของผู้บริหารที่มีต่อโครงการนี้ให้ได้

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา การเปลี่ยนแปลงของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นมาก มีพื้นที่สร้างสรรค์ พื้นที่ ๓ ดี มีโครงการต่างๆ ให้ผู้ปกครอง ชุมชน และท้องถิ่นได้เข้าร่วมทำด้วยกัน สามารถดึงทุกภาคส่วนเข้าร่วมในการพัฒนาและทำกิจกรรมจนทำให้งานประสบความสำเร็จ

๗๑ จากความสำเร็จดังกล่าวทำให้คำพูดของผู้บริหารที่ว่า “เข้าร่วมโครงการกับ สสส. ไม่ได้ประโยชน์อะไร” เปลี่ยนความคิดใหม่ ผู้บริหารยอมรับในการพัฒนาที่ดีขึ้นของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กที่มีสื่อดี พื้นที่ดี และภูมิปัญญาที่ดีเข้ามาเติมเต็มให้ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ได้รับคัดเลือกในการประกวดศูนย์พัฒนาเด็กเล็กยอดเยี่ยม ถึงแม้ว่าจะได้รางวัลรองชนะเลิศระดับจังหวัด แต่ทางศูนย์ก็สามารถทำให้ผู้บริหารยอมรับในการพัฒนาที่ดีของโครงการนี้ได้มากที่สุด ส่งผลให้ครูมีแรงผลักดันในการสร้างและพัฒนาเด็กมากขึ้น และผู้บริหารก็ได้สนับสนุนงบประมาณลงมาที่ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กมากขึ้นเช่นกัน

วรรณฯ พึ่งศรี
ศพด. บ้านร่องห้า จ.พะเยา
รุ่น 4 ปี 60

ความเป็นมาของโครงการ “มหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก”

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) โดย สำนักส่งเสริมวิถีชีวิตสุขภาวะ(สำนัก 5) ได้สนับสนุนชุดโครงการสร้างเสริมสุขภาพ เพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัย ด้วยแนวคิด 3 ดี สื่อดี พื้นที่ดี และภูมิดี ภายใต้ชื่อโครงการ “มหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก” ให้ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กผู้รับทุน ดำเนินโครงการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ผ่านสื่อ ภูมิปัญญา พื้นที่กิจกรรมทางกาย เป็นแนวคิด ของการสร้าง “พื้นที่สร้างสรรค์สำหรับเด็ก” ที่เน้นการสร้างสุขภาวะที่ดี 4 ด้าน ประกอบด้วย กาย จิต สังคม และปัญญา

โครงการนี้เป็นการรวมพลังของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กทั่วประเทศ ด้วยการให้ความสำคัญกับการร่วมกันสร้างกระบวนการเรียนรู้ด้วย “สื่อสร้างสุขภาวะ” กับกลุ่มเป้าหมายตั้งแต่เด็กในระดับปฐมวัย ด้วยการปลูกฝังหล่อหลอมให้เด็กๆ เป็นพลเมืองเด็ก ที่มีทักษะชีวิตโดยใช้กระบวนการสื่อ และกิจกรรมสร้างสรรค์ เพื่อให้เด็กๆ สามารถเติบโตอย่างมีสุขภาวะดีครบทุกด้านและเติบโตเป็นพลเมืองดีของสังคม ที่มีคุณสมบัติพึงประสงค์ได้แก่ 1) อารมณ์ 2) ความสัมพันธ์ 3) สติปัญญา 4) วินัย 5) รู้จักแบ่งปัน 6) ความฉลาดรู้ทางสุขภาพ

นับจากวันที่เริ่มต้น จนถึงวันนี้ นับเป็นปีที่ 4แล้ว ปัจจุบันมีศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเข้าร่วมโครงการมากกว่า 600 ศูนย์ มีเด็กๆ และคุณครู เข้าร่วมโครงการกว่า 30,000 คน พบว่า เด็กๆ ที่เข้าร่วมโครงการ ต่างได้พัฒนาร่างกาย และเรียนรู้อย่างมีความสุข ภูมิทัศน์ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กได้รับการปรับปรุงให้มีพื้นที่ทางกาย มีมุมการเล่น มีแปลงปลูกผัก มีสนามให้ป็นปาย เล่นสนุก ทำให้เด็กๆ มาเรียนอย่างมีความสุข ขาดเรียนน้อยลงและมีพัฒนาทางด้านร่างกายที่แข็งแรง ที่สำคัญเด็กได้เรียนรู้สังคมและมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนมากขึ้น

นอกจากเด็กๆ จะมีพัฒนาการที่ดีแล้ว ครูผู้เข้าร่วมโครงการก็ได้พัฒนาศักยภาพเช่นเดียวกัน กิจกรรมเหล่านี้ได้ส่งเสริมให้ครูได้ทดลองออกแบบกระบวนการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในรูปแบบของการจัดพื้นที่ การจัดกิจกรรม และการสร้างสื่อสร้างสรรค์ ซึ่งนับว่าเป็นจุดเปลี่ยนอันสำคัญของโครงการที่เข้าไปติดอาวุธทางปัญญาให้กับคณะครูปฐมวัย

นางสาวสรวงธร นาวาผล

นางสาวสายใจ คงทน

นางสาวเสาวลักษณ์ ลีล้อม

นายสุวิวัฒนา เงินสองสี

คณะกรรมการบริหารจัดการและพัฒนาศักยภาพโครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ ฯ

สนับสนุนการดำเนินงาน

ขอ “ขอบคุณ” ทุกความที่ถ่ายทอด
ขอ “สวมกอดทุกคำ” จดจำได้
ขอ “พลังที่ดั่งลม” นำทางไป
ขอ “หัวใจมหัศจรรย์” นั้นดำรง
ขอทุกภาคส่วนได้ร่วมเป็น “พลัง”
สร้างสรรค์เด็กปฐมวัยต่อไปไม่รู้จบ

กลุ่ม We are happy

“สร้างสรรค์เพื่อการพัฒนา”

ทีมบริหารจัดการและพัฒนาศักยภาพ

โครงการมหัศจรรย์สื่อสร้างสรรค์ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

We are happy.
“สร้างสรรค์เพื่อการพัฒนา”
www.wearehappy.in.th